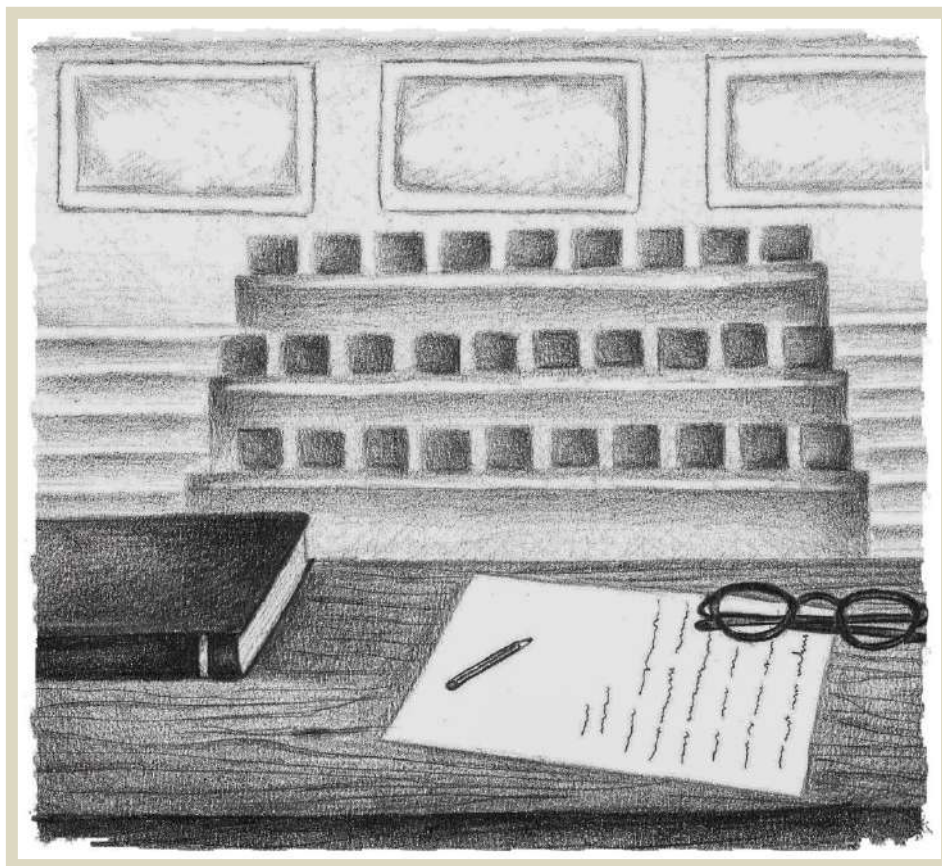

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Από έδρας

2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου «Πορεία»

ΜΑΡΙΑ ΔΡΙΜΗ

Από έδρας

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2019-20) με εισηγητές τους Θανάση Τριαριδίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Εικόνα εξωφύλλου: *Από έδρας* - Έλλη Δριμή (2020) ©

Το θεατρικό έργο *Από έδρας* της Μαρίας Δριμή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](#)

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα]

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Η Μαρία Δριμή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Είναι ιατρός Παθολόγος-Εντατικολόγος και εργάζεται σε Μονάδα Εντατικής Θεραπείας του ΕΣΥ. Είναι πτυχιούχος Φιλολογίας ΕΚΠΑ με κατεύθυνση Μεσαιωνικής και Νεοελληνικής Φιλολογίας. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής γραφής. Διηγήματά της έχουν δημοσιευθεί σε λογοτεχνικά περιοδικά και έχουν διακριθεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς.

Email: maria.drimi@gmail.com

ΠΡΟΣΩΠΑ

Λευτέρης Ακριτίδης (40): φιλόλογος, υπηρετεί σε θέση επικουρικού διδακτικού προσωπικού (ΕΔΙΠ) του Πανεπιστημίου

Γιάννης Αποστολάκης (48): επίκουρος καθηγητής με γνωστικό αντικείμενο την Επτανησιακή Ποίηση

Φίλιππος Καλογήρου (63): αναπληρωτής καθηγητής με γνωστικό αντικείμενο τη Μεσαιωνική Φιλολογία

Ελεωνόρα Χαλκιά (35): φιλόλογος

Σωκράτης Καραχάλιος (57): τακτικός καθηγητής, πρόεδρος τμήματος

Λάζαρος Απέργης (41): συμφοιτητής και φίλος του Λευτέρη, φιλόλογος στη Μέση Εκπαίδευση, μεταπτυχιακός φοιτητής του Νεοελληνικού Τομέα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Η αυτοκτονία του Λευτέρη Ακριτίδη, φιλόλογου που υπηρετεί ως επικουρικός στο Πανεπιστήμιο, αναστατώνει τη ζωή της πανεπιστημιακής κοινότητας. Το τραγικό γεγονός αποδίδεται στην αποτυχία του Ακριτίδη να εκλεγεί λέκτορας. Τη θέση παίρνει η πανέμορφη Ελεωνόρα Χαλκιά, κόρη καθηγητή της Ιατρικής. Αρκεί όμως μόνο μια επαγγελματική αποτυχία για να οδηγήσει έναν καταρτισμένο και ικανό επιστήμονα στην αυτοχειρία; Υπάρχουν άλλοι λόγοι, άγνωστοι στους καθηγητές του τμήματος, που εξηγούν γιατί ο Ακριτίδης προέβη στο απονενομημένο διάβημα; Ο Λάζαρος Απέργης, φίλος του αυτόχειρα, έχει τις εξηγήσεις. Στην προσπάθειά του να τις αποκαλύψει θα βρεθεί αντιμέτωπος με το πρόσωπο που διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη ζωή του Ακριτίδη.

ΣΚΗΝΙΚΑ

- Ένα γραφείο καθηγητών του Νεοελληνικού Τομέα του Τμήματος Φιλολογίας του Πανεπιστημίου
- Το γραφείο του Σωκράτη Καραχάλιου

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ (Μονόλογος του Λευτέρη Ακριτίδη)

Ένα γραφείο καθηγητών του Τομέα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας του Τμήματος Φιλολογίας. Ένα τραπέζι και δύο πολυθρόνες, δύο γραφεία, ένας άδειος καλόγερος. Πάνω στο τραπέζι, ένα μπουκάλι ούισκι κι ένα ποτήρι και ένα ζευγάρι γυαλιά με χοντρούς φακούς. Ο Λευτέρης Ακριτίδης κάθεται στο γραφείο και γράφει. Φοράει λευκό πουκάμισο και σκούρο παντελόνι. Το σακάκι του το έχει περασμένο στη ράχη της μιας πολυθρόνας. Σηκώνει συχνά το κεφάλι από το γραπτό του και μοιάζει σκεπτικός. Μόλις τελειώνει, κάθεται σε μια πολυθρόνα και διαβάζει αυτό που έγραφε. Ενδιάμεσα σταματάει και σκέφτεται. Ακούγεται ηχογραφημένη η φωνή του.

Λ. Α.: «Αξιότιμε κύριε Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι... Γράφω αυτό το σημείωμα στο γραφείο 5 του τομέα μας. Είναι βράδυ και είμαι μόνος... Αυτή η μοναξιά είναι γαλήνια, λυτρωτική. Έτσι ήταν για μένα μέχρι τώρα τα βράδια εδώ μέσα. Όταν όλοι έχουν φύγει, το γραφείο γίνεται δικό μου, καταδικό μου. Ονειρεύομαι ότι ανήκω εδώ. Κι εγώ. Πάντα ήθελα να ανήκω. Σε κάποιον, σε κάτι... Σα να μη μπορώ να σταθώ μόνος μου... Πόσες φορές δεν με βρήκε το ξημέρωμα εδώ μέσα... *Είκοσι χρόνια παίζοντας/ από χαρτιά βιβλία/ είκοσι χρόνια παίζοντας/ έχασα τη ζωή!*... Ο ποιητής, ο παντοτινός μου φίλος, ο Καρυωτάκης... Στις λέξεις του πάνω βαδίζω.

[Σιωπή. Ξανακοιτάζει το γραπτό του].

Λ.Α.: *(συνεχίζει να διαβάζει-ακούγεται η φωνή του ηχογραφημένη)* ... Τον πρώτο καιρό ηχογραφούσα τις διαλέξεις μου. Ήθελα να ξέρω πώς ακούγονται όσα λέω από έδρας στους φοιτητές. Όλοι λένε καλά λόγια μπροστά σου, όμως... μόνο εσύ ο ίδιος μπορείς να ξέρεις σίγουρα. Συνειδητοποίησα πως έπρεπε ν' αλλάξω τον τρόπο παρουσίασης. Έγινα πιο αναλυτικός. Στεκόμουν στα δύσκολα σημεία. Παλιότερα μιλούσα γρήγορα. Προσπερνούσα πράγματα που θεωρούσα γνωστά. Δεν μ' ένοιαζε και πολύ να με καταλαβαίνουν. Μου αρκούσε που καταλάβαινα εγώ.

[Βάζει ούισκι στο ποτήρι και πίνει μια μεγάλη γουλιά. Σηκώνει τα μάτια από το γραπτό και απευθύνεται στο κοινό].

Λ.Α.: ... Μετά από μια τέτοια διάλεξη, χειμαρρώδη και μάλλον δυσνόητη, ήταν που γνώρισα κι εκείνη. Ήρθε στην έδρα να μου θέσει μια απορία: τι εννοεί ο Σαχτούρης όταν λέει «*Δεν έχει ούτε καρέκλα να καθίσεις/ και οι καρέκλες έφυγαν*

στον ουρανό²». Δεν θυμάμαι τι της είχα απαντήσει... Δεν έχει σημασία άλλωστε. «Έχετε ποτέ δοκιμάσει να ηχογραφήσετε μια διάλεξή σας και να την ακούσετε;» μου είχε πει πειραχτικά. Φλόγες πετούσαν τα μάτια της... Έτσι άρχισα να ηχογραφώ τις διαλέξεις μου για να τις ακούω.

[Πιάνει το κεφάλι του και σταματάει για λίγο. Ξαναγυρίζει το βλέμμα του στο γραπτό].

Λ.Α.: ... Έχω σταματήσει πια τις ηχογραφήσεις. Όπως φαίνεται, σύντομα θα σταματήσω και τις διαλέξεις. Αυτό ήταν όλο. Αυτό ήμουν όλο. Ο ρόλος μου τελείωσε. Σε λίγο θα πέσει η αυλαία. *Είμαι ένας κλόουν τραγικός, που οι άνθρωποι θα δούνε/να παίζει, να συντρίβεται με την οπλή του αλόγου³.*

[Πίνει μονορούφι το υπόλοιπο του ποτού και ξαναγεμίζει το ποτήρι. Τα χέρια του τρέμουν ελαφρά].

Λ.Α.: ... Ένα πράγμα θα μου λείπει μόνο. Το αμφιθέατρο. Εκεί μέσα ένιωθα ολόκληρος.

[Πίνει πάλι μονορούφι το ουίσκι. Συνεχίζει να διαβάζει].

Λ.Α.: .Ελπίζω να μη σας κούρασα. *(Με τόνο κάπως ειρωνικό)* Συγχωρήστε μου την άναρχη και αποσπασματική δομή αυτού του σημειώματος, που δεν συνάδει με το λοιπό «πλούσιο συγγραφικό μου έργο»...

[Ξαναγεμίζει ένα ποτήρι και το πίνει μέχρι τη μέση].

Λ.Α.: *(διαβάζει κανονικά τώρα, ακούγεται κάπως μεθυσμένος)* ... Με συναδελφική εκτίμηση και αγάπη, Λευτέρης Ακριτίδης, μέλος Επικουρικού Διδακτικού Προσωπικού... Νυν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων... *(πίνει το υπόλοιπο και αφήνει με δύναμη το ποτήρι στο τραπέζι)*... Αμήν!»

[Σηκώνεται. Φοράει τα γυαλιά του. Διπλώνει το χαρτί και το βάζει στην τσέπη του πουκαμίσου. Φοράει το σακάκι του και αποχωρεί από τη σκηνή].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

2 Μίλτος Σαχτούρης: *Η φεγγαράδα*. Από τη συλλογή *Σφραγίδα ή η όγδοη σελήνη* (1964).

3 Κ. Γ. Καρωτάκης: Από τη συλλογή *Ελεγεία και σάτιρες* (1927).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Στο γραφείο των καθηγητών του Νεοελληνικού Τομέα. Μπαίνει ο Φίλιππος Καλογήρου. Φοράει ένα παλιομοδίτικο παλτό και κρατάει δερμάτινη τσάντα. Βγάζει το παλτό και το κρεμάει στον καλόγερο. Κάθεται σε ένα γραφείο και βγάζει από την τσάντα του ένα βιβλίο και μερικά χαρτιά. Τα ταξινομεί με προσοχή. Μπαίνει ο Γιάννης Αποστολάκης. Φοράει φουσκωτό μπουφάν, τζιν παντελόνι και κρατάει σακίδιο πλάτης.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Καλημέρα, Γιαννάκη!

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καλημέρα, Φίλιππε. Καλή εβδομάδα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(εύθυμα)* Κάθε πρωί μαζί εμείς οι δύο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν με κρατάει το κρεβάτι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ούτε κι εμένα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ο ύπνος είναι χαμένη ζωή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Καλά, όχι κι έτσι...

[Ο Αποστολάκης βάζει το μπουφάν του στην πλάτη μιας καρέκλας. Βγάζει κι αυτός χαρτιά από το σακίδιό του και κάθεται στο άλλο γραφείο].

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι έκανες το Σαββατοκύριακο;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σπίτι με τα κορίτσια. Η Αγγελική έφυγε για το Παρίσι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Συνέδριο;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ναι. Θα πήγαινα κι εγώ, αλλά...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πες μου ότι το έχασες για την εκλογή...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ο Καραχάλιος μου έβαλε το μαχαίρι στο λαιμό.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Σε όλους μας.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(μυμείται)* «Κύριε Αποστολάκη, γνωρίζετε πόσο σημαντικό είναι να ανανεώνεται το δυναμικό της Σχολής μας. Και ως εκ τούτου, καταλαβαίνετε ότι η παρουσία σας στο συμβούλιο εκλογής λέκτορα είναι απαραίτητη».

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και τι λες;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Για ποιο πράγμα;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Για το αποτέλεσμα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κάθε επιλογή έχει τα συν και τα πλην.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Για πες μου ένα συν.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Με δουλεύεις; Μαζί δεν την ψηφίσαμε όλοι; Τι σ' έπιασε;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν ξέρω. Απλώς... το σκεφτόμουν όλο το Σαββατοκύριακο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αυτόν τον φουκαρά τον Λευτέρη. Εξαφανίστηκε. Λες και χάθηκε από προσώπου γης. Σαν κυνηγημένος. Ούτε που μας χαιρέτησε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Φυσικό δεν είναι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν ξέρω τι είναι φυσικό. Κι αυτή η Χαλιιά... Είχε φέρει όλο της το σόι έξω από το αμφιθέατρο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν είναι απλά σόι της. Πρόκειται για τον Πρόεδρο της Ιατρικής και τον Κοσμήτορα της Νομικής. Είναι μπαμπάς και νονός. Στοιχηματίζω ότι και τα νανουρίσματα από έδρας τα άκουγε η Ελεωνόρα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μήπως κάναμε λάθος;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα δείξει.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έτσι απλά;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(εκνευρισμένος)* Αμάν! *(σηκώνεται)* Τι σε πιάνει κάθε φορά και τρώγεσαι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Η συνείδησή μου είναι που με τρώει. Εσύ είσαι ήσυχος με τη δική σου;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Φίλιππε, να το έλεγες την ώρα της εκλογής. Τώρα είναι αργά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Το ξέρω. Γι' αυτό τρώγομαι.

(Σιωπή)

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πάντως τον Ακριτίδη δεν τον είχα ξαναδεί έτσι.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα του περάσει. Θα ξεσπάσει στα ποιηματάκια του.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Την περίμενε αυτή τη θέση.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Άλλα περιμένουμε κι άλλα έρχονται. Αυτό δεν γίνεται συνήθως στη ζωή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Είσαι πάντα τόσο σκληρός;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καθόλου. Είμαι ρεαλιστής. Του το είχα πει του Λευτεράκη.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι του είχες πει;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ότι η κοπέλα έχει άκρες.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Του είχες πει και ότι δεν θα τον ψηφίσεις;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Όχι, βέβαια. Λέγεται αυτό;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Λέγεται, Γιάννη. Οι ειλικρινείς σχέσεις αυτό απαιτούν. Να λες αυτό που σκέφτεσαι, αυτό που σκοπεύεις να κάνεις.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι να του λέγαμε δηλαδή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Κάτι σαν... «Ξέρεις, Λευτέρη, δεχόμαστε πιέσεις»...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Πιέσεις μόνο το λες εσύ;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Εντάξει, ισχυρές πιέσεις. «Λευτέρη, η ζυγαριά δεν γέρνει προς το μέρος σου».

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Του δικαστή η ζυγαριά ή του μπακάλη;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(εκνευρισμένος)* Σταμάτα, Γιάννη! Δεν σηκώνει χιούμορ η περίσταση.

(Μικρή σιωπή)

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μη νομίζεις ότι κι εγώ δεν τα σκέφτηκα όλα αυτά. Όμως, εντάξει, τι να κάνουμε;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τώρα πια τίποτα. Ό, τι ήταν το έχουμε ήδη κάνει.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα υπάρξουν κι άλλες θέσεις.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πότε; Σε πέντε χρόνια που θα φύγω εγώ ή αν κάποιος πεθάνει στο μεταξύ;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(χτυπώντας το χέρι του στο γραφείο)* Μπα, που να φας τη γλώσσα σου πρωινιάτικα!

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έτσι είναι. Μέχρι να φύγω εγώ ο Λευτέρης θα έχει περάσει το όριο ηλικίας και δεν θα μπορεί να υποβάλει υποψηφιότητα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ουφ! Να πούμε τίποτα άλλο; Δεν ξεκινήσαμε καλά την εβδομάδα.

[Ο Καλογήρου σηκώνεται, πάει στο παλτό του και παίρνει από την τσέπη του ένα κουτί χάπια. Βγάζει ένα και το καταπίνει].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καταπίνεις χάπι χωρίς νερό;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πάντα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Πώς γίνεται; Δεν σου κολλάει στο λαιμό;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Γλιστράει με το σάλιο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι έχεις;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Υψηλή πίεση. Χτύπησα εικοσάρια το Σαββατοκύριακο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Από την πίεση του Καραχάλιου θα ήταν.

(Σιωπή)

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εγώ πάντως διάβασα με προσοχή το βιογραφικό της Χαλκιά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν ήταν και μεγάλο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Έχει μια καταπληκτική διατριβή που πρόκειται μάλιστα να εκδοθεί από τις Πανεπιστημιακές Εκδόσεις.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ναι, η διατριβή της είναι ομολογουμένως εξαιρετική. «Ζητήματα μοντερνισμού στην ποίηση της γενιάς του '70». Μπήκα κι εγώ στην ιστοσελίδα και της έριξα μια ματιά, παρότι δεν είναι το αντικείμενό μου. Έχει δουλέψει σφαιρικά και με πληρότητα το θέμα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα τη ζήλευε κι ο Ακριτίδης αυτή τη διατριβή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Είναι και το πεδίο του.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ας τη δούμε την κοπέλα. Ας μην είμαστε τόσο αρνητικοί.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έτσι κι αλλιώς θα τη δούμε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: (με πονηρό ύφος) Και δεν είναι μόνο η διατριβή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι εννοείς;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: (πιο πονηρά) Τι δεν καταλαβαίνεις; Ή μήπως έχεις πίεση και στα μάτια...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Άσε τους γρίφους.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καλά, τίποτα δεν βλέπεις; Κοπελάρα. Κορμί, μαλλιά...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: (τον διακόπτει)...σαν της μέδουσας...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κι αυτά τα μάτια της... Ματάρες! Λαμπερά σαν ήλιοι. Πού τα πατομπούκαλα του Λευτεράκη...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μη μιλάς έτσι για τον Λευτέρη! Είναι άδικο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εσύ πώς μπορείς;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι εννοείς;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Πώς δεν τρελαίνεσαι με τέτοια ομορφιά... Δεν είσαι άντρας; Σ' έχουν ευνουχίσει τελείως οι Πρόδρομοι και οι Μαυρόποδες;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: (γελώντας) Τι σου έφταιξε ο Μαυρόπους, Γιαννάκη μου;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τον έχω άχτι από φοιτητής. Μα για πες μου, δεν είναι ωραίο να έχουμε αυτό το θεσπέσιο πλάσμα ανάμεσά μας; Να περπατάει εδώ μέσα, να μας μιλάει, να την κοιτάμε, να μας κοιτάει...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ξέφυγες.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: (αναστενάζοντας) Αχ, Φίλιππε, Φίλιππε! Οι γυναίκες είναι το αλάτι της ζωής. Και η ζάχαρη, και το μέλι...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ενίστε και το ξύδι.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι μουρτζούφλης είσαι! Δες την όμορφη πλευρά των πραγμάτων.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Προσπαθώ.

[Ακούγεται από μακριά μια γυναικεία κραυγή, σπαραχτική, παρατεταμένη, με μικρές διακοπές και επαναλαμβανόμενη].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τ' ακούς αυτό;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι να είναι;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κάτι έγινε. Σήκω, πάμε να δούμε.

[Φεύγουν και οι δύο από το γραφείο].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών. Ο Γιάννης Αποστολάκης και ο Σωκράτης Καραχάλιος συζητούν σκυθρωποί. Είναι ντυμένοι με σκουρόχρωμα ρούχα, ο Καραχάλιος με κοστούμι και μαύρη γραβάτα και ο Αποστολάκης με μαύρο πουκάμισο και σκούρο σακάκι.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Αυτή την εικόνα δεν θα την ξεχάσω ποτέ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και διάλεξε να το κάνει Κυριακή.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Για να είναι άδεια η Σχολή.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μα κι αυτός ο φύλακας τίποτα δεν πήρε είδηση;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ο Λευτέρης ερχόταν συχνά στη Σχολή σε άσχετες ώρες. Μελετούσε στο γραφείο. Ο φύλακας το ήξερε και του άνοιγε. Τον είχε και παρέα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Η καθαρίστρια έχει πάθει σοκ. Μπήκε να σκουπίσει το αμφιθέατρο από την κάτω είσοδο. Στην αρχή δεν είδε τίποτα. Με το που σήκωσε το κεφάλι της και τον είδε να κρέμεται από το ταβάνι άρχισε να ουρλιάζει.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Την ακούσαμε κι εμείς από το γραφείο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ήταν φοβερό... Και σαν να μην έφτανε αυτή η τραγωδία, αρρώστησε κι ο Φίλιππος. Από τη μια στιγμή στην άλλη...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Έτσι είναι η καρδιά. Δεν προειδοποιεί πάντα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Είχε παραπονεθεί ποτέ;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Όχι. Τις τελευταίες μέρες μόνο είχε ανεβάσει πίεση. Οι γιατροί είπαν ότι αυτό μπορεί να του προκάλεσε την αρρυθμία.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν έπρεπε να του είχα αναθέσει τον επικήδειο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μα ήθελε κι ο ίδιος να τον εκφωνήσει.

(Σιωπή)

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ευτυχώς που τον πήγαμε γρήγορα στο νοσοκομείο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ακόμα θα περιμέναμε το ΕΚΑΒ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Πώς τα φέρνει η ζωή... *(αναστενάζει)*

(Σιωπή)

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Από τη μια στιγμή στην άλλη...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν ήταν ακριβώς έτσι. Είχε που είχε τύψεις για την εκλογή, έγινε κι αυτό με τον Λευτέρη και τον αποτέλειωσε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γιατί είχε τύψεις;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θεωρεί την εκλογή της Χαλκιά άδικη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μα την ψήφισε κι εκείνος.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Πίστευε όμως ότι αδικήσαμε τον Λευτέρη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Είμαστε μεγάλα παιδιά. Αποφασίζουμε οι ίδιοι.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εδώ που τα λέμε, μας πιέσατε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας πίεσα; Απλώς σας τόνισα τις ανάγκες του τμήματος. Επιπλέον, το κορίτσι φαίνεται πολύ ικανό. Ας της δώσουμε την ευκαιρία.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Και η δική μου γνώμη αυτή ήταν. Απλώς ήρθε αυτό με τον Λευτέρη...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Όλοι στενοχωρηθήκαμε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν στενοχωρηθήκαμε απλώς. Σοκαριστήκαμε. Δεν αντέχεται να βλέπεις τον συνάδελφό σου να κρέμεται από το ταβάνι του αμφιθεάτρου!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σταμάτα, Γιάννη! Δεν θέλω να θυμάμαι την εικόνα αυτή! *(σκεπάζει με το χέρι του το μέτωπο και τα μάτια του)*

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κανένας μας δεν θα ξεχάσει. Εγώ σίγουρα όχι, όσο ζω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Την ώρα της κηδείας, πριν καταρρεύσει ο Φίλιππος, σκεφτόμουν... Δεν είχε δώσει καθόλου προειδοποιητικά σημάδια ο Ακριτίδης;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν είχα καταλάβει τίποτα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Φαινόταν στενοχωρημένος; Τον απασχολούσε κάτι; Μήπως καμιά γυναίκα;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν ξέρω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κι όλα αυτά τα περιεργα που έγγραφε στο σημείωμα;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Η αποτυχία του στην εκλογή μάλλον ήταν η χαρακτηριστική βολή.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν μπορεί να ήταν μόνο αυτό. Ένας φυσιολογικός άνθρωπος δεν πάει να κρεμαστεί για μια θέση.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Φαίνεται ότι είχε επενδύσει υπερβολικά σε αυτή την προσδοκία.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κάθε διαδικασία επιλογής εμπεριέχει και την πιθανότητα αποτυχίας.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Η αποτυχία βαραίνει στον καθένα αλλιώς. Άλλος τη σηκώνει σαν πούπουλο κι άλλον τον ισοπεδώνει. Προφανώς τον Λευτέρη τον βρήκε σε αδύναμη φάση.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γι' αυτό λέω... Μήπως υπήρχε κάτι άλλο;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ποιος μπορεί να ξέρει τι βράζει στην ψυχή του καθενός; Μήπως μιλούσε σε κανέναν;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Με τον Φίλιππο είχαν κάποιες παραπάνω επαφές.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ναι. Επίσης ο Φίλιππος έχει συνεργασία με τον Λάζαρο Απέργη, τον φίλο του Λευτέρη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Αυτός δεν κάνει μεταπτυχιακό σε μας;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ναι.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μπορεί να ξέρει κάτι περισσότερο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ποιος να ρωτήσει; Ο Λάζαρος έμοιαζε σα να τον είχε πλακώσει κι εκείνον η γη. Θα κάνει καιρό να συνέλθει.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Εσένα πώς σου φαίνονται όλα αυτά;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εγώ δεν θα θυσιάζα τη ζωή μου για τίποτα. Και σίγουρα όχι για μια θέση στο Πανεπιστήμιο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο Λευτέρης πρέπει να είχε κατάθλιψη. Τέτοιες ακραίες αντιδράσεις έχουν οι καταθλιπτικοί.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ήταν περίεργος. Διαρκώς κολλημένος πίσω από ένα βιβλίο. Δεν άφηνε περιθώρια για κουβέντες.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μου έκαναν εντύπωση οι φοιτητές. Είδες πόσοι ήταν στην κηδεία;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ο Λευτέρης ήταν πάντα πρόσφορος να βοηθήσει. Και με τους φοιτητές ακόμα περισσότερο.

[Σιωπή]

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Πάντως και η Ελεωνόρα καλή φαίνεται.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα δείξει.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γιατί το λες έτσι;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα τη δούμε. Εγώ είμαι πάντα υποστηρικτικός στους νέους συναδέλφους.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Είχε κι εκείνη καλά χαρτιά.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Όχι όσα ο Λευτέρης. Η διατριβή της όμως είναι ομολογουμένως καταπληκτική.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μόνο καταπληκτική; Είναι η καλύτερη που έχει βγει από το Τμήμα εδώ και αρκετά χρόνια.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εκεί στάθηκα κι εγώ. Για να μπορεί μια νεαρή συνάδελφος να συγκεντρώνει τόσο υλικό και να το διαχειρίζεται με τέτοια αρτιότητα, πρέπει να γνωρίζει σε βάθος το αντικείμενό της.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κατά τη γνώμη μου, η διατριβή είναι το πλέον αντικειμενικό προσόν. Είναι η καινούρια γνώση που κομίζει ο διδάκτορας στην επιστημονική κοινότητα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Αυτό δεν είναι απόλυτο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τέλος πάντων. Δες το και αλλιώς. Η εκλογή της Ελεωνόρας Χαλκιά θα βοηθήσει το τμήμα γενικότερα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο πατέρας Χαλκιάς είναι κολλητός με τον Πρύτανη. Μόνος του μου είπε ότι θα μας υποστηρίξει σε ό, τι χρειαζόμαστε. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό... Μεταπτυχιακά, επικουρικό προσωπικό...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μακάρι.

[Μικρή σιωπή]

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γιάννη, όλα θα φτιάξουν.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τίποτα όμως δεν θα είναι όπως πριν. Κι ετούτο το γραφείο, και το αμφιθέατρο και η Σχολή, όλα θα είναι αλλιώς. Με μια σιιά από πάνω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο χρόνος θεραπεύει. Ας αφήσουμε τις μέρες να κυλήσουν. Να βγει με το καλό κι ο Φίλιππος απ' το νοσοκομείο.

[Μικρή σιωπή]

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Με το πρόγραμμα τι θα γίνει; Ποιος θα καλύψει τις κενές ώρες;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τις ώρες του Ακριτίδη τις έχω κανονίσει. Είχα πολλές προσφορές. Τελικά, ήταν όντως αγαπητός.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Και οι ώρες του Φίλιππου;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Συνολικά είναι τέσσερα μαθήματα. Θα ζητήσω από την Ελεωνόρα να καλύψει μερικές ώρες, έστω και χωρίς επίσημο διορισμό.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν έχει διδάξει ποτέ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ήρθε η ώρα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μπορείτε να πείτε και στον Λάζαρο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα θέλει;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σίγουρα. Είναι από τους καλύτερους μεταπτυχιακούς.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Έχω ακούσει. Και έμπειρος στη διδασκαλία.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μετά τα αγρίμια του Λυκείου, οι φοιτητές θα του είναι παιχνιδάκι.

[Σιωπή]

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(με μαλακό τόνο)* Γιάννη, πρέπει να το αφήσουμε πίσω μας όλο αυτό.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Απλώς κάποιες στιγμές αναρωτιέμαι...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μήπως φταιζαμε κι εμείς. Αν υπολογίζαμε τον Λευτέρη πραγματικά και όχι μόνο για αγγαρείες, μπορεί να ξέραμε τι του συνέβαινε. Και μπορεί να τον προλαβαίναμε. Όμως τόσον καιρό που ήταν δίπλα μας, ούτε τον βλέπαμε ούτε τον ακούγαμε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο Ακριτίδης είχε κατάθλιψη. Κι εμένα την υπόθεση «γυναίκα» δεν μου τη βγάζεις από το μυαλό. Μην σε πάρει όμως από κάτω και σένα. Ας βάλουμε μια τελεία εδώ.

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών ο Γιάννης Αποστολάκης κουβεντιάζει με τον Λάζαρο Απέργη, ενώ περιμένουν την Ελεωνόρα Χαλκιά. Πάνω στο γραφείο υπάρχουν χαρτιά. Ο Απέργης δεν φαίνεται να νιώθει πολύ άνετα· κάθεται σφιγμένος στη θέση του και κρατάει αγκαλιά το σακίδιό του.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι ώρα πήγε;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Έντεκα και τέταρτο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Έντεκα δεν σας είχε πει ο κύριος Καραχάλιος;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μάλιστα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ας αρχίσουμε μαζί μέχρι να έρθει η Ελεωνόρα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μάλιστα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(εύθυμα)* Μη λες όλο μάλιστα!

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι να πω;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Να αισθάνεσαι άνετα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Προσπαθώ... *(η φράση του κόβεται στη μέση)*

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Όχι αρκετά.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Προσπαθώ να είμαι τυπικός.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Άλλο αυτό. Για μας οι μεταπτυχιακοί είστε σα...
συνάδελφοι. Είστε συνάδελφοι.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν είμαι σίγουρος τι σημαίνει συνάδελφος στο Πανεπιστήμιο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι εννοείς;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τίποτα. Με συγχωρείτε.

[Μικρή σιωπή]

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σκέφτεσαι τον Λευτέρη;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Συνεχώς.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κανείς δεν το περίμενε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Από το δικό μου μυαλό είχε περάσει, αλλά πίστευα ότι υπερβάλλω.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σου είχε πει κάτι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τον έβλεπα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μα πώς το πήρε τόσο κατάκαρδα;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Έτσι ήταν ο Λευτέρης. Μαύρο-άσπρο. Τίποτα ανάμεσα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μήπως ήταν και κάτι άλλο;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι εννοείτε;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Γυναίκα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι γυναίκα;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ερωτική απογοήτευση.

ΑΠΕΡΓΗΣ: (σοβαρεύει πολύ) Δεν θέλω να το συζητήσω.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Άρα, ξέρεις. Κάτι υπήρχε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μη βάζετε λόγια στο στόμα μου.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Λάζαρε, ξέρω ότι του ήσουν πολύ πιστός. Όμως η αλήθεια θα βοηθούσε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Σε τι τώρα πια;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Θα έμπαιναν κάποια πράγματα στη θέση τους.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Κύριε Αποστολάκη, δεν με καλέσατε εδώ να μιλήσουμε για τον Λευτέρη.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Όχι. Για την ακρίβεια, ο κύριος Καραχάλιος κάλεσε εσένα και την Ελεωνόρα για το πρόγραμμα. Τελευταία στιγμή μου ανέθεσε να σας δω εγώ.

[Μικρή σιωπή]

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι ώρα είναι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και είκοσι.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μα πότε θα' ρθει αυτή η κοπέλα;

[Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ναι.

[Μπαίνει η Ελεωνόρα Χαλκιά, ντυμένη εντυπωσιακά, με στενή φούστα, ψηλοτάκουνες γόβες και μια μεγάλη πολύχρωμη τσάντα. Φοράει γυαλιά ηλίου· τα βγάζει μόλις μπαίνει στο γραφείο].

ΧΑΛΚΙΑ: Με συγχωρείτε που άργησα.

[Ο Αποστολάκης και ο Απέργης σηκώνονται].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(δίνει το χέρι του)* Ελεωνόρα, καλωσήλθες. Άντε και σιδεροκέφαλη στη θέση!

ΧΑΛΚΙΑ: Σας ευχαριστώ. *(Δίνει το χέρι στον Απέργη)* Γεια σου, Λάζαρε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(ψυχρά)* Γεια σου, Ελεωνόρα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Γνωρίζεστε;

ΧΑΛΚΙΑ: *(αγνοώντας τον Αποστολάκη, απευθύνεται στον Απέργη)* Συλλυπητήρια για τον Λευτέρη. Ήταν τραγικό.

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(ειρωνικά)* Τραγική ειρωνεία είναι κάπως πιο ταιριαστός όρος. Τουλάχιστον για μένα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(προσπαθώντας να ελαφρύνει το κλίμα)* Ας καθίσουμε να δούμε το πρόγραμμα.

[Ο Αποστολάκης κάθεται στο γραφείο και παίρνει ένα χαρτί. Ο Απέργης και η Χαλκιά κάθονται κι αυτοί].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Συνολικά είναι τέσσερα τα μαθήματα, όλα του κυρίου Καλογήρου. Έχουμε έλλειψη στους «Βυζαντινούς». Τα μαθήματα του Λευτέρη έχουν καλυφθεί.

[Ο Απέργης βγάζει ένα μπλοκ σημειώσεων. Η Χαλκιά κοιτάζει το κινητό της].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ελεωνόρα, ας αρχίσουμε από σένα. Θα κάνεις τις δύο ενότητες της Βυζαντινής Ιστοριογραφίας του Β' εξαμήνου, την ερχόμενη εβδομάδα, Τρίτη και Πέμπτη.

ΧΑΛΚΙΑ: Αχ, την Πέμπτη δεν μπορώ!

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Γιατί;

ΧΑΛΚΙΑ: Φεύγω ξημερώματα για Αμερική.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δεν μπορείς να το αναβάλεις;

ΧΑΛΚΙΑ: Είναι ένα ταξίδι κανονισμένο από καιρό. Θα συνοδεύσω τον πατέρα μου σ' ένα συνέδριο στη Νέα Υόρκη. Το περιμένω τόσους μήνες...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Άρα, έχουμε πρόβλημα...

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν ήθελα να δημιουργήσω πρόβλημα...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(εύθυμα)* ...αλλά το δημιούργησες... Σε πειράζω.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Θα το κάνω εγώ το μάθημα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Αλήθεια;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν έχω σχολείο. Λόγω του μεταπτυχιακού.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Α, ρε Λάζαρε! Πόσο θυμίζεις τον φίλο σου...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Απλώς προσπαθώ να ξεπληρώσω το χρέος που έχω στον κύριο Καλογήρου.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι χρέος είναι αυτό;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με κατατόπισε σχετικά με την ύλη του μεταπτυχιακού και μου έχει προτείνει να κάνω μαζί του τη διπλωματική εργασία. Βέβαια, ο Λευτέρης με είχε συστήσει...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(εύθυμα)* Όστε έτσι... Της Βυζαντινής Φιλολογίας κι εσύ... Μαυρόπους και ξερό ψωμί!

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(με σοβαρό ύφος)* Κάθε άλλο. Όμως έχει ενδιαφέρον αυτό το κομμάτι και είναι σχετικά άγνωστο.

[Ο Αποστολάκης ξανακοιτάζει τα χαρτιά του. Η Χαλκιά όλη αυτή την ώρα κοιτάζει το κινητό της].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Άρα, εσύ, Ελεωνόρα, θα κάνεις μόνο το μάθημα της Τρίτης. Ο Λάζαρος θα κάνει την Πέμπτη και θα έχει και τις δύο ενότητες της Κοσμικής Ποίησης του Δ' εξαμήνου, Δευτέρα και Παρασκευή.

ΧΑΛΚΙΑ: Ωραία.

[Ο Απέργης την λοξοκοιτάζει].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Να περάσετε από τη γραμματεία. Ο κύριος Καλογήρου έχει αφήσει σημειώσεις. Και ό, τι άλλο χρειαστείτε, να τον πάρετε τηλέφωνο.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Είναι καλά;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ναι. Βγαίνει σήμερα από το νοσοκομείο. Βιάζεται να γυρίσει, όμως οι γιατροί του έχουν συστήσει να επαναλάβει κάποιες εξετάσεις.

ΧΑΛΚΙΑ: Τελειώσαμε;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Για την ώρα ναι, εκτός αν έχετε κάτι να ρωτήσετε...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Εγώ δεν έχω απορίες.

ΧΑΛΚΙΑ: Ούτε κι εγώ.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ωραία. Σας ευχαριστώ για τη συνεργασία. Καλό μεσημέρι να έχετε.

[Ο Απέργης και η Χαλκιά φεύγουν. Ο Αποστολάκης στέκεται για λίγο σκεφτικός, σαν να προσπαθεί να διώξει μια σκέψη από το μυαλό του].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Κυριακή πρωί, στο γραφείο των καθηγητών, ο Απέργης μελετάει. Μπαίνει η Ελεωνόρα με αθλητική περιβολή: κολάν, αθλητικά παπούτσια και φούτερ. Βγάζει τα ακουστικά του κινητού από τα αυτιά της.

ΧΑΛΚΙΑ: (πρόσχαρα) Καλημέρα, Λάζαρε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Καλημέρα. (Κοιτάζει κάτι στο κινητό του)

ΧΑΛΚΙΑ: Όστε εσύ ήσουν; (γελάει)

ΑΠΕΡΓΗΣ: (ειρωνικά) Αν με βοηθήσεις με μια δευτερεύουσα αναφορική, ίσως μπορέσω να σου απαντήσω.

ΧΑΛΚΙΑ: (γελάει) Πλάκα έχεις! Μου είπε ο φύλακας ότι είναι και κάποιος άλλος επάνω. Τι κάνεις εδώ Κυριακάτικα;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Διαβάζω. Στο σπίτι με τα παιδιά δεν βρίσκω ησυχία.

ΧΑΛΚΙΑ: (με νάζι) Καημενούλη μου! Εγώ ήρθα να πάρω τις σημειώσεις του Καλογήρου. Τις ξέχασα προχθές και είπα στον γραμματέα να μου τις αφήσει εδώ. Μεθαύριο έχω το μάθημα και δεν έχω κάνει τίποτα...

[Ο Απέργης ψάχνει τη στοίβα με τα χαρτιά πάνω στο γραφείο. Ξεχωρίζει ένα φυλλάδιο].

ΑΠΕΡΓΗΣ: Αυτές είναι;

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι. (Παίρνει το φυλλάδιο και το ξεφυλλίζει αδιάφορα. Το αφήνει πάνω στο γραφείο).

[Σιωπή. Ο Απέργης είναι προσηλωμένος στα χαρτιά του. Η Ελεωνόρα κάθεται].

ΧΑΛΚΙΑ: Λάζαρε...

ΑΠΕΡΓΗΣ: (χωρίς να σηκώσει τα μάτια του από τα χαρτιά) Τι θέλεις;

ΧΑΛΚΙΑ: Θέλω να ξέρεις ότι λυπήθηκα στ' αλήθεια για τον Λευτέρη.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Στο στόμα σου η λέξη «αλήθεια» ακούγεται παράξενα.

ΧΑΛΚΙΑ: Γιατί μου μιλάς έτσι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: (αφήνει στην άκρη τα χαρτιά του) Ελεωνόρα, δεν πας να κάνεις τη γυμναστική σου; Έχω πολλή δουλειά.

ΧΑΛΚΙΑ: Όχι πριν μου εξηγήσεις. Και προχθές, μπροστά στον Αποστολάκη, τι ήταν εκείνη η «τραγική ειρωνεία» που πέταξες;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Αν δεν γνωρίζεις τον όρο, να σου τον εξηγήσω.

ΧΑΛΚΙΑ: Με δουλεύεις;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Καθόλου. Μια φιλόλογος του δικού σου βεληνεκούς σίγουρα τα παίζει στα δάχτυλα αυτά. *(Γσεκάρει κάτι στο κινητό του)*

ΧΑΛΚΙΑ: Σου έχω κάνει κάτι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ναι, μου έκανες. Έχασα τον πιο αγαπημένο μου φίλο. Κι ήσουν εσύ που του έδωσες τη χαριστική βολή.

ΧΑΛΚΙΑ: Λάζαρε, μου φαίνεται ότι παραλογίζεσαι!

[Σηκώνεται να φύγει].

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(Γην πιάνει απότομα από το μπράτσο)* Μην τολμήσεις να φύγεις! Τουλάχιστον όχι πριν με ακούσεις!

ΧΑΛΚΙΑ: *(τραβάει το χέρι της)* Μη! Έχω χτυπήσει εκεί!

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με συγχωρείς.

[Μικρή σιωπή]

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τα ξέρω όλα.

ΧΑΛΚΙΑ: Ποια;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όλα όσα έγιναν με σένα και τον Λευτέρη.

ΧΑΛΚΙΑ: Τίποτα δεν έγινε. Δεν ξέρω τι εννοείς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν ξέρεις τι εννοώ... Το «Κοράλι» το έχεις ακουστά;

ΧΑΛΚΙΑ: Τι είναι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ένα καλό ξενοδοχείο στην παραλιακή.

ΧΑΛΚΙΑ: Το έχει πάρει το μάτι μου.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν το έχει πάρει μόνο το μάτι σου. Εκεί μέσα του έδινες όρκους. Σε πολυτελές περιβάλλον.

ΧΑΛΚΙΑ: Έχεις τρελαθεί εντελώς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: «Λευτέρη μου, όταν είμαστε μαζί, νιώθω το πνεύμα σου να με φωτίζει». Κάτι τέτοιες ανοησίες δεν του έλεγες; Κι εκείνος πέταγε στα σύννεφα...

ΧΑΛΚΙΑ: Να σταματήσει εδώ αυτή η συζήτηση!

ΑΠΕΡΓΗΣ: Σε πειράζει ν' ακούς την αλήθεια, ε;

ΧΑΛΚΙΑ: Με τον Λευτέρη είχαμε ένα σύντομο φλερτ, τίποτα παραπάνω. Υπήρχε μια έλξη μεταξύ μας, όμως δεν κράτησε πολύ.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Κράτησε. Για όσον καιρό τον χρειαζόσουν.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όλο δεν καταλαβαίνεις, αλλά τελικά όλα τα καταλαβαίνεις. Σου το είπα, Ελεωνόρα. Ξέρω. Απλώς τα έμαθα πολύ αργά. Αν τα ήξερα πιο πριν, δεν θα ήσουν τώρα εδώ.

ΧΑΛΚΙΑ: Απέργη, νομίζω ότι το παρατράβηξες.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ωρα είναι να με απειλήσεις!

ΧΑΛΚΙΑ: Εγώ δεν είπα τίποτα. Εσύ έχεις ανοίξει το στόμα σου και δεν ελέγχεις τι βγαίνει από μέσα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Σε μένα μην παίζεις θέατρο. Ούτε σ' αυτό είσαι καλή.

ΧΑΛΚΙΑ: Πες μου καθαρά τι εννοείς. Άσε τις ειρωνείες και τα υπονοούμενα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Εκμεταλλεύτηκες τον Λευτέρη στο έπακρο. Του πούλησες αγάπη. Πάτησες πάνω στην καρδιά του για ν' ανέβεις σιαλί. Μόνη σου δεν θα ήσουν ποτέ σε θέση να προχωρήσεις.

ΧΑΛΚΙΑ: Και πώς τον εκμεταλλεύτηκα, δηλαδή; Τι ήταν; Κανένα άβγαλτο μαθητούδι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι. Ήταν ένας ακέραιος άνθρωπος, συναισθηματικός και δοτικός. Έπεσε στα δίχτυα σου. Σε λάτρευε. Σου έδωσε το σώμα του και το μυαλό του. Μόνο που το τελευταίο δυστυχώς σου το παρέδωσε γραπτώς.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Φίλε μου, είσαι για φάρμακα! Να το κοιτάξεις πριν είναι αργά.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ελεωνόρα, η διατριβή είναι δική σου;

ΧΑΛΚΙΑ: *(γελάει νευρικά)* Τι ερώτηση είναι αυτή; Τελικά, Λάζαρε, είσαι θεοπάλαβος! Απορώ πώς τόσα χρόνια δεν πήρες πόδι από τα σχολεία!

[Ο Απέργης σηκώνεται όρθιος και την πλησιάζει απειλητικά. Η Ελεωνόρα οπισθοχωρεί τρομοκρατημένη].

ΑΠΕΡΓΗΣ: Πάρε πίσω αυτό που είπες, ξεδιάντροπο πλάσμα! Κανείς δεν έχει ποτέ παραπονεθεί για τη δουλειά μου.

ΧΑΛΚΙΑ: Εγώ πάντως θα φοβόμουν αν το παιδί μου σε είχε καθηγήτῃ.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Επειδή είσαι θρασύτατη, θα σου το πω πιο καθαρά. Τα ξέρω όλα για τη διατριβή. Ξέρω ότι την έγραψε εξ ολοκλήρου ο Λευτέρης! Μήνες πάλευε με τη βιβλιογραφία. Τον είχα χάσει. Του έλεγα να πάμε για καφέ. «Λάζαρε, έχω να διαβάσω δυο μονογραφίες. Να το αφήσουμε για άλλη φορά». Έτσι πήγε το πράγμα κοντά ένα χρόνο.

ΧΑΛΚΙΑ: Μάλλον τα έχεις λίγο μπερδεμένα στο μυαλό σου. Προφανώς ο Λευτέρης έγραφε τις δικές του δημοσιεύσεις.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Είδες να δημοσίευσε τίποτα τη χρονιά που πέρασες τη διατριβή σου;

ΧΑΛΚΙΑ: Και τι αποδεικνύει αυτό;

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(ρίχνει μια ματιά στο κινητό του)* Ξέρεις, Ελεωνόρα, υπάρχουν τρόποι να αποδειχθεί η πατρότητα της διατριβής.

ΧΑΛΚΙΑ: Με απειλείς;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Υπάρχουν λογισμικά που ανιχνεύουν ομοιότητες σε γραπτά κείμενα.

ΧΑΛΚΙΑ: Εννοείς λογοκλοπή; Έχει ελεγχθεί γι' αυτό.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι ακριβώς λογοκλοπή. Αν διαβάσει κανείς άρθρα του Λευτέρη και τη διατριβή σου, είναι φως φανάρι ότι έχουν γραφτεί από τον ίδιο άνθρωπο. Υπάρχουν χαρακτηριστικές εκφράσεις του Λευτέρη. Το ρήμα σπεύδω για παράδειγμα: «σπεύδω να διευκρινίσω», «σπεύδω να απαριθμήσω». Στα γραπτά του ο Λευτέρης πάντα έσπευδε...

ΧΑΛΚΙΑ: Τίποτα δεν κρίνεται από ένα ρήμα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν είναι μόνο ένα ρήμα. Είναι πολλά ρήματα και ουσιαστικά, και η στίξη, και η σύνταξη. Έχεις ακούσει περί Υπολογιστικής Υφολογίας;

ΧΑΛΚΙΑ: Όχι.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Θα την ακούσεις, όταν έρθει η ώρα. Με αυτή θα αποκαλυφθεί η πατρότητα της διατριβής σου.

ΧΑΛΚΙΑ: Τη διατριβή μου την έγραψα εγώ. Ο Λευτέρης με είχε βοηθήσει στην αρχή, κυρίως με τη βιβλιογραφία.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Α, μάλιστα. Στην αρχή, με τη βιβλιογραφία. Δεν μου λες, Ελεωνόρα, με τον Μάριο Μαρκίδη είχατε γνωριστεί;

ΧΑΛΚΙΑ: Ποιος είναι αυτός;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και θα έβαζα στοίχημα ότι τον ήξερες...

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν μου λέει κάτι το όνομά του.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν σου λέει κάτι τ' όνομά του... Στη διατριβή σου όμως του έχεις αφιερώσει μιάμιση σελίδα. Αναφερόσουν στο έργο του σαν να ήταν δικός σου άνθρωπος. Και τις «Βαλίτσες του Οκτώβρη» τις έχεις βάλει ολόκληρες.

ΧΑΛΚΙΑ: Τις βαλίτσες του Οκτώβρη;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ποίημα είναι, του Μαρκίδη, τον οποίο λες ότι δεν έχεις καν ακουστά. Από μια συλλογή που μου είχε χαρίσει ο ίδιος. Εξαντλημένη στο εμπόριο. Χρυσό με είχε κάνει ο Λευτέρης να του τη δώσω να τη φωτοτυπήσει.

ΧΑΛΚΙΑ: Τι θέλεις να πεις με όλα αυτά;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ότι δεν έχεις ιδέα ούτε τι λέει η διατριβή σου. Την πήρες έτοιμη από τα χέρια του αγαθιάρη του φίλου μου. Και βάζω στοίχημα ότι και στην επταμελή πήγες περίπατο με τα ψηλοτάκουνα και το κραγιόν σου. Έτσι την πέρασες.

ΧΑΛΚΙΑ: *(εξοργισμένη)* Απέργη, μέχρι εδώ οι προσβολές. Αν τολμήσεις να ξαναπιάσεις το όνομά μου στο στόμα σου, θα έχεις άσχημα ξεμπερδέματα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι θα μου κάνεις δηλαδή; Θα το πεις στον πατερούλη σου να με τιμωρήσει;

ΧΑΛΚΙΑ: Πρόσεξε πώς μιλάς! Ξεπέρασες κάθε όριο.

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(εκτός εαυτού, ουρλιάζει)* Εσύ δεν είχες εξαρχής όρια! Ούτε στην ηθική ούτε στη δεοντολογία.

ΧΑΛΚΙΑ: Άκου να δεις, μαλάκα! Σε προειδοποιώ! Βγάλε τον σιασμό, γιατί θα ψάχνεις σχολείο στην άγονη γραμμή.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δοκίμασε! Και θα δούμε ποιος θα ψάχνει τι!

[Η Χαλκιά αποχωρεί, ξεχνώντας τις σημειώσεις. Ο Απέργης τις κοιτάζει και μετά τις αφήνει με θυμό πάνω στο γραφείο. Κάθεται στην πολυθρόνα. Μένει για λίγο σκεφτικός. Στη συνέχεια παίρνει από το γραφείο το κινητό του και ακούει δυνατά κάτι. Έχει ηχογραφήσει τη συνομιλία του με την Ελεωνόρα].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών, ο Φίλιππος Καλογήρου, ο οποίος έχει γυρίσει στη δουλειά, συνεργάζεται με τον Λάζαρο Απέργη. Ο Λάζαρος γράφει σ' ένα λάπτοπ και ο Καλογήρου διαβάζει ένα βιβλίο.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Κοράτα τις τρεις πρώτες παραπομπές. *(του δείχνει στο βιβλίο)*
Να, εδώ.

ΑΠΕΡΓΗΣ: *(παίρνει το βιβλίο)* Να τις σημειώσω. *(γράφει)*

[Ο Καλογήρου είναι αφηρημένος].

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι έχετε;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τίποτα. Καλά είμαι.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δείχνετε σαν κάτι να σας απασχολεί.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι ρωτάς; Αφού ξέρεις...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ο Λευτέρης...

[Ο Καλογήρου δεν απαντά].

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ή μάλλον... η απουσία του Λευτέρη. Λείπει. Λείπει πολύ.
Πάντα θα λείπει πολύ.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Λάζαρε, θέλω να μου πεις την αλήθεια.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Για ποιο πράγμα;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι του έφταιζε; Γιατί το έκανε;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν ξέρετε;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Η αποτυχία στην εκλογή, αλλά... αρκούσε αυτό για να πετάξει τη ζωή του;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όπως αποδείχτηκε, αρκούσε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Εσύ δεν είχες καταλάβει τίποτα;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι. Αν ήξερα... Αν μου είχε πει κάτι...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν μιλούσατε;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και βέβαια. Μιλούσαμε πολύ. Τουλάχιστον παλιότερα. Τώρα τελευταία είχε κλειστεί στον εαυτό του. Σα να ήθελε να αυτοτιμωρηθεί.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μα για ποιο λόγο;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ήταν δυστυχισμένος. Ένιωθε ότι δεν χωρούσε πουθενά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι εννοείς;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ήθελε να είναι ποιητής. Δεν τα κατάφερε και αυτό τον έτρωγε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Καλά... Ακόμα και οι μεγαλύτεροι ποιητές στην αρχή είναι απαξιωμένοι.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ήθελε το Πανεπιστήμιο. Ούτε εκεί τα κατάφερε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και να πάει να κρεμαστεί γι' αυτό;

[Μικρή σιωπή]

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και μετά, ήθελε... την Ελεωνόρα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(με μεγάλη έκπληξη)* Τι είπες; Ο Λευτέρης την Ελεωνόρα; Είσαι σίγουρος;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Το έζησα από κοντά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μα πώς... Κι εμείς να μην πάρουμε τίποτα είδηση...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όλα άρχισαν όταν ο Λευτέρης ανέλαβε να βοηθήσει την Ελεωνόρα στη διατριβή της. Δούλευαν μαζί πολλές ώρες.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Είναι στ' αλήθεια ωραία κοπέλα...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Εξωτερικά ναι. Ο Λευτέρης ήταν ξετρελαμένος. Εκείνη το είχε καταλάβει και το εκμεταλλεύτηκε με το παραπάνω.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δηλαδή;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Του πούλησε έρωτα. Με ανταλλάγματα ακαδημαϊκής φύσεως.

[Μπαίνει ο Γιάννης Αποστολάκης].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Γεια σας, Βυζαντινοί. Φίλιππε, ακόμα δεν γύρισες, έπεσες με τα μούτρα; Λάζαρε, μην κουράζεις τον δάσκαλό σου.

[Ο Καλογήρου και ο Απέργης παραμένουν σοβαροί].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι πάθατε μωρέ; Γιατί τέτοια κατήφεια;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έχουμε κολλήσει σ' ένα δύσκολο κείμενο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: (εύθυμα) Εγώ! Εγώ θα σας βοηθήσω. Τα βυζαντινά γράμματα είναι το domain μου.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: (άκεφα) Από πότε;

ΑΠΕΡΓΗΣ: (μαζεύει το λάπτοπ) Εγώ να σας αφήσω...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κάτσε κάτω, Λάζαρε. Δικός μας άνθρωπος είσαι πια. Φίλιππε, ο Λάζαρος σιζει στο αμφιθέατρο. Οι φοιτητές παραληρούν.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τα παραλέτε...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καθόλου. Καλογήρου, ο Απέργης θα σου πάρει εξ ολοκλήρου το μάθημα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αμήν και πότε...

ΑΠΕΡΓΗΣ: (γελάει) Μα τι είναι αυτά που λέτε;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Λάζαρε, δεν αστειεύομαι. Στο forum του τμήματος στο διαδίκτυο, οι φοιτητές σε αποθεώνουν. Μπες να δεις. Τα διαβάζω και ζηλεύω. Να δεις πως σε αποκαλούσε μια κοπέλα... Ο «γητευτής των εδράνων».

ΑΠΕΡΓΗΣ: Πλάκα κάνετε...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Καθόλου.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δυο μαθήματα έκανα όλα κι όλα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Είναι αριετά. Έτσι είναι οι νέοι... Αποφασίζουν στο λεπτό αν κάτι τους αρέσει ή όχι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και για τη Χαλιιά αποφάσισαν.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι δηλαδή;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ότι δεν τους κάνει. Σχεδόν τη γιουχάρανε. Πήγε σεινάμενη και κουνάμενη, προφανώς απροετοίμαστη. Τη στριμώξανε κάτι διαβασμένα πρωτάκια. Εδώ κι εμάς κάποιες φορές μας φέρνουν σε δύσκολη θέση.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αλήθεια. Είναι κάτι παιδάκια... Τα λατρεύεις από την πρώτη στιγμή. Διαβασμένα, με όρεξη, λάμπουν τα μάτια τους καθώς παραδίδεις από έδρας.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και τι έκανε η Ελεωνόρα;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έγινε απλά ρεζίλι. Μπέρδεψε ονόματα, χρονολογίες, τα έκανε σαλάτα. Στο τέλος, διέκοψε το μάθημα νωρίτερα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Έχω αρχίσει να αμφιβάλλω γι' αυτό το κορίτσι. Από την αρχή είχα αμφιβολίες.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ε, όχι κι απ' την αρχή, Γιάννη μου. Πάντως, υπάρχουν πράγματα που δεν ξέρεις.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ο Λάζαρος μου έλεγε...

[Μπαίνει ο Σωκράτης Καραχάλιος].

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Καλημέρα σας, κύριοι. Πώς είστε; Φίλιππε, όλα καλά;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Καλά, Σωκράτη.

[Ο Απέργης σηκώνεται όρθιος].

ΑΠΕΡΓΗΣ: Καλημέρα σας.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Εσάς έψαχνα, κύριε Απέργη. Σας θέλω για κάτι πολύ σοβαρό. Φαντάζομαι, καταλαβαίνετε....

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα σας πω. Αφήστε μας τώρα και ελάτε σε μισή ώρα. Στο γραφείο μου.

[Ο Απέργης φεύγει].

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι συμβαίνει, Σωκράτη;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι έκανε αυτός ο ανώμαλος στο κορίτσι!

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σε ποιο κορίτσι;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Στην Ελεωνόρα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι της έκανε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Της ρίχτηκε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι είναι αυτά που μας λέτε; Σας το είπε η ίδια;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Με πήρε τηλέφωνο ο πατέρας της από την Αμερική. Ήταν έξαλλος. Του το εκμυστηρεύθηκε στο ταξίδι τους.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και τι σου είπε ακριβώς;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Συνέβη τις μέρες που έλειπες, Φίλιππε. Βρέθηκαν εδώ, στο γραφείο, κι όπως συζητούσαν, τη βούτηξε από το μπράτσο και προσπάθησε να τη φιλήσει.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ο Λάζαρος; Δεν μπορώ να το πιστέψω... Δεν δείχνει να είναι τέτοιος άνθρωπος.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Οι τύποι αυτοί καταφέρνουν πάντα και κρύβουν την ανωμαλία τους.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Είσαι σίγουρος ότι έγιναν έτσι τα πράγματα;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο Χαλκιάς μου είπε ότι της μελάνιασε το μπράτσο!

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(ειρωνικά)* Μα τότε πρόκειται για επικίνδυνο βιαστή...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Φίλιππε, δεν είναι αστείο!

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Θα σου πω δύο πράγματα, φίλε Σωκράτη. Η κοπέλα αυτή δεν είναι όπως δείχνει. Ο Λάζαρος είχε αρχίσει κάτι να μου εκμυστηρεύεται, όμως μας διέκοψε ο Γιάννης.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Αυτά λέγατε, λοιπόν, όταν μπήκα... Γι' αυτό είχατε τέτοια μούτρα και οι δύο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μα γιατί να πει ψέματα η Χαλκιά; Τι ανάγκη τον έχει τον Απέργη;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τον Λάζαρο τον έχω κοντά μου δυο χρόνια και συνήθως δεν κάνω λάθος με τους ανθρώπους. Ρώτησέ τον. Μάθε για τη Χαλκιά. Καθώς και για τη σχέση της με τον Λευτέρη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Όλο αινίγματα είσαι, Φίλιππε. Τι να μάθω; Τι ξέρεις και δεν μου λες; *(Κοιτάζει τον Αποστολάκη).*

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Οι δυο τους τα λέγανε αυτά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τώρα που θα έρθει στο γραφείο σου, ρώτησέ τον τι σχέση είχε η Χαλκιά με τον Λευτέρη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(αναστενάζει)* Ανάθεμα την ώρα που έμπλεξα με την προεδρία του τμήματος. Ξινή μου έχει βγει...

[Φεύγει].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι είναι όλα αυτά;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Γιάννη, εδώ γίνονταν σημεία και τέρατα κι εμείς δεν είχαμε πάρει είδηση τίποτα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Δηλαδή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ο Λευτέρης είχε σχέση με την Ελεωνόρα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι;

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Στο γραφείο του Σωκράτη Καραχάλιου. Ο Καραχάλιος είναι καθισμένος και έχει απέναντί του τον Λάζαρο Απέργη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κύριε Απέργη, σας κάλεσα για ένα άκρως σοβαρό ζήτημα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι συμβαίνει, κύριε καθηγητά;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Υπάρχει μια κατηγορία σε βάρος σας. Μια πολύ σοβαρή κατηγορία.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι κατηγορία;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κύριε Απέργη, η κυρία Χαλκιά κατήγγειλε ότι... εδώ μέσα, στον χώρο του Πανεπιστημίου... την παρενοχλήσατε σεξουαλικά.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Εγώ; Πότε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Την περασμένη εβδομάδα. Επιχειρήσατε να ερωτοτροπήσετε μαζί της και, καθώς εκείνη αντιστάθηκε, της ασκήσατε σωματική βία.

ΑΠΕΡΓΗΣ: (οργισμένος) Ψέματα, κύριε καθηγητά! Αυτό είναι ό, τι πιο γελοίο έχω ακούσει! Αυτή η γυναίκα λέει ασύστολα ψέματα!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κύριε Απέργη, όπως καταλαβαίνετε, δεν είναι καθόλου ευχάριστη η θέση μου. Δεν μου έχει ξανατύχει να χειριστώ τέτοιο ζήτημα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μα δεν υφίσταται κανένα ζήτημα. Όλα αυτά είναι αποκύημα του βρώμικου μυαλού της Ελεωνόρας.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας παρακαλώ, μην χρησιμοποιείτε υβριστικές εκφράσεις, ενόσω εκείνη δεν είναι παρούσα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με συγχωρείτε. Έχω όμως βγει από τα όριά μου.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: (ειρωνικά) Επιστρέψτε, λοιπόν, τάχιστα εντός αυτών. Ξέρετε, κύριε Απέργη, έχω κι εγώ δυο κόρες. Πάντα τρέμω στην ιδέα ότι κάποιος εκεί έξω μπορεί να τις προσβάλει.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Σας καταλαβαίνω απόλυτα. Εγώ όμως δεν πρόσβαλα την Ελεωνόρα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γιατί τότε να ισχυριστεί κάτι τέτοιο;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Για να μου κλείσει το στόμα. Να με αναγκάσει να αποσιωπήσω τα γεγονότα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ποια γεγονότα, κύριε Απέργη;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Αυτά που έχουν συμβεί.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: (εκνευρισμένος) Σας παρακαλώ θερμά, μην παραφράζετε! Αν έχετε καμιά σοβαρή δικαιολογία, πείτε τη στα γρήγορα. Δεν θα φάω όλο το πρωινό μου μαζί σας.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με όλον τον σεβασμό, θα πω πράγματα που θα ανατρέψουν την εικόνα που έχετε για την κυρία Χαλκιά. Ίσως θα έπρεπε να είναι κι εκείνη εδώ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα γυρίσει την Κυριακή. Εξάλλου, δεν επιθυμώ εντάσεις. Θα την καλέσω μόνη της να μου δώσει εξηγήσεις.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν σας μίλησε προσωπικά; Τότε ποιος σας είπε αυτό το εξωφρενικό ψέμα;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν έχει σημασία.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Και βέβαια έχει! Επειδή με αφορά, απαιτώ να μάθω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μην επιμένετε. Δεν θα σας πω. Σημασία έχει ότι η κυρία Χαλκιά φέρει σωματική βλάβη που αποδεικνύει ότι της ασκήσατε σωματική βία.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μα τι λέτε; Αυτό είναι ανήκουστο! Είμαι σαράντα χρονών, είμαι παντρεμένος, έχω δύο μικρά παιδιά. Δεν έχω ασκήσει ποτέ σωματική βία και δεν έχω παρενοχλήσει σεξουαλικά καμιά και κανέναν!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Η κυρία Χαλκιά έχει στο μπράτσο της μια μελανιά που της προκάλεσατε εσείς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Α, την άθλια! Τι επινόησε με το βρώμικο μυαλό της!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας παρακαλώ πολύ! Αν συνεχίσετε, θα σας ζητήσω να φύγετε από το γραφείο μου. Έτσι κι αλλιώς, επειδή είστε μεταπτυχιακός, το θέμα σας θα πάει στη Σύγκλητο. Και φοβάμαι πως δεν θα μπορέσετε να ολοκληρώσετε το μεταπτυχιακό σας...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ωραία, λοιπόν! Αφού θα βγω έτσι κι αλλιώς χαμένος, τουλάχιστον θα σας πω αυτά που θα έπρεπε ήδη να ξέρατε εδώ και καιρό.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι εννοείτε, κύριε Απέργη; Δεν σας καταλαβαίνω.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Η Ελεωνόρα είπε όλα αυτά τα ψέματα, γιατί ένιωσε ότι απειλείται.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Από ποιον απειλείται;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Από την αλήθεια. Θα σας εξηγήσω. Με την Ελεωνόρα έχουμε συναντηθεί εδώ όλες κι όλες δύο φορές. Η πρώτη ήταν για το πρόγραμμα, με τον κύριο Αποστολάκη...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ξέρω. Εγώ του είχα πει.

ΑΠΕΡΓΗΣ: ... και η δεύτερη ήταν την περασμένη Κυριακή το πρωί, πάλι στο γραφείο των καθηγητών.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι κάνατε κυριακάτικα εδώ;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Εγώ διάβαζα για τα μαθήματα που είχα να κάνω. Βρίσκω ησυχία στη σχολή. Εκείνη ερχόταν από τη γυμναστική της.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Της θύμισα κάποια πράγματα που κάνει ότι έχει ξεχάσει. Και τα οποία όλοι εσείς οι καθηγητές αγνοείτε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κύριε Απέργη, μα την αλήθεια, τόση ώρα ακούω μια εισαγωγή που δεν λέει να τελειώσει. Κουράστηκα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Έχει να κάνει με τον Λευτέρη Ακριτίδη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας ακούω.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ο Λευτέρης ήταν ο πιο αγαπημένος μου φίλος, ο μόνος αληθινός φίλος που είχα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Το ξέρω. Και λυπάμαι που ήρθαν έτσι τα πράγματα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Για έναν ολόκληρο χρόνο ο Λευτέρης βοήθούσε την Ελεωνόρα με τη διατριβή της. Συνεργάζονταν στενά. Και... ο Λευτέρης την ερωτεύτηκε τρελά.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν το ήξερα. Αυτό όμως δεν είναι κακό.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Η Ελεωνόρα έπαιξε μαζί του. Τον έκανε να τη χρειάζεται. Είχε χάσει το μυαλό του. Ζούσε για να είναι μαζί της.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Έχει συμβεί σε όλους μας κάποια στιγμή.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Πάνω που ο έρωτάς του είχε κορυφωθεί, εκείνη άρχισε να του κάνει νερά. Αδιαφορούσε, τον απέφευγε. Κι εκείνος έλιωνε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τίποτα πρωτοφανές. Αυτά συμβαίνουν στους νέους ανθρώπους.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Έγινε δούλος της. Της έγραψε ολόκληρη τη διατριβή της. Για μήνες πολλούς έγραφε νυχθημερόν. Εκείνη τον συναντούσε αραιά και πού. Τον κολάκευε. Του έλεγε πόσο έξυπνος είναι...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Εσείς πού τα ξέρετε όλα αυτά;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Σας είπα, ήταν ο καλύτερός μου φίλος. Όμως τον είχα χάσει. Δεν είχε μυαλό για τίποτα άλλο εκτός από εκείνη και τη διατριβή της.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μου λέτε ότι τη διατριβή της Χαλκιά την είχε γράψει ο Ακριτίδης;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ακριβώς αυτό σας λέω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και τις σχετικές δημοσιεύσεις;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όλα, κύριε καθηγητά. Όλα του Λευτέρη ήταν.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δυσκολεύομαι να τα πιστέψω όλα αυτά, κύριε Απέργη.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όμως είναι αλήθεια.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Αν ισχύουν, αυτό αποτελεί εξαπάτηση της πανεπιστημιακής κοινότητας.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Έτσι ακριβώς.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και με σας τι έγινε;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Της είπα ότι ξέρω τα πάντα. Τώρα που το θυμάμαι, πάνω στα νεύρα μου της έπιασα σφιχτά το μπράτσο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και τη μελανιάσατε.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι! Είπε ότι είχε χτυπήσει.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν ξέρω τι να πω... Η ιστορία σας μου φαίνεται πολύ τραβηγμένη. Θυμίζει κακογραμμένο σενάριο.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δυστυχώς η ζωή γράφει πολλά τέτοια.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μη με διδάσκετε! Είμαι πάνω στη γη περισσότερο καιρό από εσάς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με συγχωρείτε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δυστυχώς, ο κύριος Χαλκιάς μου είπε ότι θα κινηθεί νομικά. Εκτός από τη Σύγκλητο, πιθανόν να κληθείτε να αντιμετωπίσετε και τη δικαιοσύνη.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Κύριε καθηγητά, δώστε μου λίγο χρόνο ακόμα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Για ποιο λόγο;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Θέλω να σας βάλω να ακούσετε κάτι.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Κάτι που αποδεικνύει την αλήθεια όσων σας είπα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ορίστε. Παρακαλώ.

[Ο Απέργης βγάζει το κινητό του, κάνει κάποιες ρυθμίσεις και το αφήνει πάνω στο γραφείο του Καραχάλιου. Αρχίζει να ακούγεται η ηχογράφηση της σκηνής με την Ελεωνόρα].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

*Στο γραφείο του Σωκράτη Καραχάλιου. Ο Καραχάλιος γράφει στο λάπτοπ του.
Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα]*

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Περάστε.

[Μπαίνει η Ελεωνόρα Χαλκιά].

ΧΑΛΚΙΑ: Καλημέρα, κύριε καθηγητά.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γεια σας, κυρία Χαλκιά. Σας ευχαριστώ που ήρθατε.
Καθίστε.

ΧΑΛΚΙΑ: *(κάθεται)* Ευχαριστώ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Φαντάζομαι πως ξέρετε γιατί σας κάλεσα.

ΧΑΛΚΙΑ: Νομίζω... ναι.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μου τηλεφώνησε ο πατέρας σας από την Αμερική. Ήταν πολύ θορυβημένος.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν μπορούσα να μην του μιλήσω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Αλίμονο. Οι γονείς πρέπει πρώτοι να μαθαίνουνε τι συμβαίνει στη ζωή των παιδιών μας.

ΧΑΛΚΙΑ: Νιώθω άσχημα που αναγκάστηκα να του πω. Ο πατέρας μου είναι ιδιαίτερα οξύθυμος.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(με κάποια ειρωνεία)* Κάθε πατέρας θα εξοργιζόταν αν η κόρη του γινόταν... θύμα σεξουαλικής παρενόχλησης.

ΧΑΛΚΙΑ: Μάλλον.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ξέρετε, είμαι τριάντα χρόνια στο Πανεπιστήμιο. Δεν μου έχει ξανατύχει τέτοια περίπτωση.

ΧΑΛΚΙΑ: Έχετε δίκιο. Είναι σοκαριστικό.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ίσως ακουστώ σαν δικαστής, αλλά πείτε μου, από πότε γνωρίζετε με τον κύριο Απέργη;

ΧΑΛΚΙΑ: Είναι μερικά χρόνια. Τον είχα γνωρίσει μέσω του Λευτέρη Ακριτίδη.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Είχατε κοινωνικές επαφές; Εννοώ... κάνατε παρέα με τον κύριο Απέργη;

ΧΑΛΚΙΑ: Καθόλου. Ήταν μια τυπική γνωριμία.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας είχε δημιουργηθεί η ιδέα ότι του αρέσατε; Ότι δεν σας έβλεπε μόνο ως συνάδελφο;

ΧΑΛΚΙΑ: Μα σας είπα, δεν είχαμε συναντηθεί παρά λίγες φορές.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Με τον Λευτέρη Ακριτίδη τι σχέσεις είχατε;

ΧΑΛΚΙΑ: Συνεργαστήκαμε στη διατριβή μου.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Συνεργαστήκατε;

ΧΑΛΚΙΑ: Με... βοήθησε με τη βιβλιογραφία.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κατάλαβα. Και ο κύριος Απέργης;

ΧΑΛΚΙΑ: Σας είπα. Τίποτα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι εννοείτε τίποτα;

ΧΑΛΚΙΑ: Με ανακρίνετε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Όχι. Απλώς προσπαθώ να πιάσουμε την ιστορία από την αρχή.

ΧΑΛΚΙΑ: Σας είπα, λοιπόν, ότι με τον κύριο Απέργη δεν είχα πάρε δώσε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και με ποια ευκαιρία σας παρενόχλησε;

ΧΑΛΚΙΑ: Είχαμε συναντηθεί εδώ στο Πανεπιστήμιο μια Κυριακή πρωί. Συγκεκριμένα, την Κυριακή πριν φύγω για την Αμερική.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ήταν πριν το μάθημα που κάνατε στους φοιτητές;

ΧΑΛΚΙΑ: Μάλιστα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και πώς... έγινε;

ΧΑΛΚΙΑ: Μπήκα στο γραφείο των καθηγητών να πάρω κάτι σημειώσεις που είχε στείλει ο κύριος Καλογήρου. Τον βρήκα εκεί.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι έκανε;

ΧΑΛΚΙΑ: Μου είπε πως διάβαζε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ήταν αλήθεια;

ΧΑΛΚΙΑ: Ε... ξέρω γω; Μάλλον... Ναι. Διάβαζε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι γνώμη είχατε για τον κύριο Απέργη μέχρι εκείνη την ημέρα;

ΧΑΛΚΙΑ: Σας είπα, τον ήξερα ελάχιστα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν σας είχε μιλήσει γι' αυτόν ο Ακριτίδης; Ήταν ο καλύτερός του φίλος.

ΧΑΛΚΙΑ: Κάτι μου είχε πει.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο κύριος Απέργης είναι παντρεμένος και έχει δύο μικρά παιδιά.

ΧΑΛΚΙΑ: Αυτό δεν το ήξερα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν είναι φοβερό, πόσο μπορούμε να πέσουμε έξω; Ούτε η οικογένεια ούτε ο γάμος αποτελούν εχέγγυα για την ψυχική υγεία κάποιου.

ΧΑΛΚΙΑ: Κι εγώ έπεσα από τα σύννεφα, κύριε καθηγητά.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι ακριβώς σας έκανε;

ΧΑΛΚΙΑ: Ξεφύλλιζα τις σημειώσεις. Τον ένωσα πίσω μου. Γύρισα απότομα και... με έπιασε από το μπράτσο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και τι κάνατε;

ΧΑΛΚΙΑ: Προσπάθησα να του ξεφύγω. Τα μάτια του γυάλιζαν. Με έσφιγγε τόσο δυνατά, που ξεφώνισα από τον πόνο. Μου άφησε μελανιά.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και;

ΧΑΛΚΙΑ: Με το άλλο χέρι του μου έκλεισε το στόμα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ανήκουστο. Λες και το έχει ξανακάνει. Πρέπει να είναι άρρωστος.

ΧΑΛΚΙΑ: Φοβήθηκα πολύ.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας καταλαβαίνω. Και... πώς ξεφύγατε;

ΧΑΛΚΙΑ: Ε... Με το άλλο μου χέρι τον τσίμπησα δυνατά, εδώ, κάτω από τον λαιμό. Όπου έβρισκα... Στο τέλος με άφησε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και φύγατε;

ΧΑΛΚΙΑ: Τρέχοντας.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας κυνήγησε;

ΧΑΛΚΙΑ: Όχι, ευτυχώς.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Φαντάζομαι την ταραχή σας...

ΧΑΛΚΙΑ: Έτρεμα ολόκληρη. Ούτε ξέρω πώς κατέβηκα τα σκαλιά.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Είπατε τίποτα στον φύλακα;

ΧΑΛΚΙΑ: Στον... φύλακα;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ναι. Αυτός δεν σας άνοιξε για να βγείτε; Είπατε, ήταν Κυριακή.

ΧΑΛΚΙΑ: Όχι... Δεν είπα τίποτα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μα, έτσι όπως φαίνεται, αυτός ο άνθρωπος... εννοώ ο κύριος Απέργης... είναι επικίνδυνος.

ΧΑΛΚΙΑ: Είναι.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μου κάνει εντύπωση που δεν είπατε τίποτα στον φύλακα.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν το σκέφτηκα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και... οι σημειώσεις;

ΧΑΛΚΙΑ: Ποιες σημειώσεις;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Του κυρίου Καραχάλιου. Αυτές για τις οποίες είχατε έρθει κυριακάτικα στη Σχολή.

ΧΑΛΚΙΑ: Τις... ξέχασα... πάνω στο γραφείο.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και πώς προετοιμαστήκατε για το μάθημα;

ΧΑΛΚΙΑ: Συγγνώμη, τι είναι όλα αυτά που με ρωτάτε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ρωτάω αυτά που θέλω να μάθω, κυρία Χαλκιά.

[Μικρή σιωπή. Η Χαλκιά είναι ταραγμένη].

ΧΑΛΚΙΑ: Τι... με ρωτήσατε; Με συγχωρείτε...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ρώτησα πώς προετοιμαστήκατε για το μάθημα, αφού δεν είχατε τις σημειώσεις.

ΧΑΛΚΙΑ: Βρήκα κάτι παλιές... δικές μου.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Κατάλαβα.

[Σιωπή]

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Έχουμε λοιπόν μια υπόθεση σεξουαλικής παρενόχλησης στο άκρως ερωτικό περιβάλλον του Νεοελληνικού Τομέα. Η προαιώνια αντιπαράθεση των δύο φύλων με φόντο τις βιβλιοθήκες του γραφείου των καθηγητών. Πολύ ρομαντικό!...

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείτε...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα καταλάβετε τώρα, κυρία Χαλκιά. Μισό λεπτό να το βρω... *(ψάχνει κάτι στο λάπτοπ)*... και θα καταλάβετε τι εννοώ. Ακούστε, παρακαλώ...

[Αρχίζει να ακούγεται η ηχογραφημένη συζήτηση της με τον Λάζαρο Απέργη. Η Χαλκιά ταραίζεται. Αρχίζει να σιγοκλαίει].

ΧΑΛΚΙΑ: Σταματήστε το!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(διακόπτει την ακρόαση)* Λοιπόν;

ΧΑΛΚΙΑ: *(με λυγμούς)* Γιατί το στήσατε όλο αυτό;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Καταρχάς, δεν σας επιτρέπω τέτοιες εκφράσεις. Δεν έστησα τίποτα. Απλώς παρέλαβα την απόδειξη αυτού που εσείς είχατε στήσει. Επίσης, σταματήστε να κλαίτε... Δεν θα με συγκινήσετε.

ΧΑΛΚΙΑ: *(με λυγμούς)* Δεν κλαίω... Από οργή είναι τα δάκρυα...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Από οργή; Μα επιτέλους, δεν ντρέπεστε καθόλου;

ΧΑΛΚΙΑ: Αυτός ο άνθρωπος είναι παλαβός! Θα του κάνω μήνυση!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(νευριασμένος)* Κυρία Χαλκιά, τώρα θα μιλήσω εγώ! Έχω δείξει μεγάλη ανοχή μαζί σας. Να ξέρετε ότι αυτό το οφείλετε στον πατέρα σας. Του είμαι υποχρεωμένος για διάφορους λόγους που δεν είναι της

παρούσης. Γι' αυτό και σας βοήθησα. Υποστήριξα την εκλογή σας με κάθε τρόπο. Βλέπω όμως, προς μεγάλη μου απογοήτευση, ότι εξαπατήθηκα.

ΧΑΛΚΙΑ: Μα τι λέτε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Όχι τι λέω! Και δεν εξαπατήσατε μόνο εμένα, αλλά και ολόκληρη την πανεπιστημιακή κοινότητα, παρουσιάζοντας μια διατριβή που σας έγραψε άλλος. Πήρατε μια θέση που, απ' ό, τι φαίνεται, δεν σας ανήκει. Που δεν μπορείτε να υποστηρίξετε.

ΧΑΛΚΙΑ: Πώς το καταλάβατε; Αιόμα δεν ανέλαβα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας είπα, αγαπητή μου, έχω τριάντα χρόνια εδώ μέσα. Έχω μάθει να διακρίνω τον ικανό συνάδελφο. Κι εσείς δεν ανήκετε σε αυτή την κατηγορία.

ΧΑΛΚΙΑ: Μα... δεν με ξέρετε...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: (ειρωνικά) Έμαθα για την από έδρας προεμίρα σας. Παρωδία μαθήματος.

ΧΑΛΚΙΑ: Σας είπα... Δεν είχα τις σημειώσεις...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα έδειχνα επιείκεια, αν ήταν μόνο αυτό. Η διδακτική εμπειρία αποκτάται με τα χρόνια. Θα χρειαστεί να λιώσετε πολλά ζευγάρια τακούνια στα σκαλιά των αμφιθεάτρων. Όμως σ' εσάς λείπει κάτι άλλο, πολύ πιο σημαντικό.

ΧΑΛΚΙΑ: Τι εννοείτε;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Σας λείπει η τσίπα, κυρία Χαλκιά! Η ειλικρίνεια, η υπευθυνότητα, η τιμιότητα.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν θα κάτσω να με προσβάλετε άλλο!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Όχι, να μην κάτσετε! Συμφωνώ. Όμως πριν φύγετε, ήθελα να σας ρωτήσω κάτι τελευταίο.

ΧΑΛΚΙΑ: Κι εγώ νόμιζα ότι έχετε ήδη έτοιμες απαντήσεις σε όλα.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δεν ντραπήκατε καθόλου να κατηγορήσετε έναν συνάδελφό σας για κάτι τόσο βαρύ; Δεν σκεφτήκατε τις συνέπειες που θα είχε;

ΧΑΛΚΙΑ: Μα...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μη με διακόπτετε! Σας παρακαλώ! Φτιάξατε ολόκληρη ιστορία που θυμίζει κακόγουστο τηλεοπτικό σήριαλ. Επιχειρήσατε να σπλώσετε την αξιοπρέπεια ενός ικανότατου συναδέλφου σας. Κι αυτό, κυρία Χαλκιά, το θεωρώ εντελώς ανήθικο.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν σας επιτρέπω! *(σηκώνεται να φύγει)*

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ούτε εγώ σας επιτρέπω να συνεχίσετε να εξαπατάτε το Πανεπιστήμιο.

ΧΑΛΚΙΑ: Όσο γι' αυτές τις ηχογραφήσεις, είναι παράνομες. Θα σας κάνω μήνυση!

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: *(ειρωνικά)* Αλήθεια; Θα το αναθέσετε στον νονό σας; Έννοια σας, θα του μιλήσω εγώ πρώτα. Γνωρίζομαστε από τον καιρό που ήσαστε ακόμα αγέννητη.

ΧΑΛΚΙΑ: Πρέπει να φύγω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα συμφωνήσω μαζί σας.

[Η Χαλκιά ετοιμάζεται να φύγει].

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και κάτι άλλο...

[Η Χαλκιά σταματάει χωρίς να γυρίσει].

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Αν ο πατέρας σας έχει οποιαδήποτε απορία, να με πάρει τηλέφωνο να του εξηγήσω. Επ' ευκαιρία, δώστε τους χαιρετισμούς μου.

[Η Χαλκιά φεύγει χωρίς να χαιρετήσει. Ο Καραχάλιος κάθεται στο γραφείο του σκεφτικός].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών, ο Σωκράτης Καραχάλιος, ο Γιάννης Αποστολάκης και ο Φίλιππος Καλογήρου συζητούν.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Και τότε της είπα ότι εξαπάτησε το Πανεπιστήμιο.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ακριβώς αυτό έκανε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Βέβαια, μας βρήκε λίγο μπόσικους...

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι εννοείς;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Έπρεπε να το είχαμε ψάξει περισσότερο.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν κατάλαβες, Γιάννη. Ο Σωκράτης δεν το έψαξε καθόλου. Ό, τι του είπε ο Χαλκιάς το εξέλαβε ως εντολή.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Φίλιππε, σταμάτα να τα ρίχνεις όλα επάνω μου. Εγώ μια κουβέντα σας είπα. Δεν σας έβαλα και το πιστόλι στον κρόταφο.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι κουβέντα όμως... Με προοπτική... Με διακύβευμα τις ακαδημαϊκές δραστηριότητες του καθενός από μας.

[Μικρή σιωπή]

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Περισσότερο κι από σένα, κακίζω τον εαυτό μου που παρασύρθηκε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Κοίτα όμως τι πήγε και σιάρωσε το βρωμογύναικο...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Κι ο συγχωρεμένος ο Λευτέρης να μη μου έχει πει τίποτα. Αν ήξερα...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι θα κάνει αυτή; Γιατί δεν έχει αναλάβει ακόμα;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Μίλησα με τον πατέρα της. Θα αρνηθεί τον διορισμό.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Αλήθεια;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ναι. Ο Χαλκιάς δεν μιλιόταν. Με το ζόρι του έβγαζα τις λέξεις.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Επόμενο είναι. Η κόρη του τον έκανε ρεζίλι σε ολόκληρο το Πανεπιστήμιο.

[Μικρή σιωπή]

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Το θέμα είναι τι κάνουμε εμείς για όλα αυτά. Και πώς θα εξασφαλίσουμε ότι δεν θα ξανασυμβεί κάτι παρόμοιο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Σίγουρα θα ξανασυμβεί.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Γιατί το λες αυτό;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ποτέ η αξία δεν είναι από μόνη της αρκετή. Αυτό ισχύει από τον καιρό που ήμαστε εμείς υποψήφιοι και θα ισχύει εσασί.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αμάν, Γιάννη, με αυτή τη μοιρολατρία σου! Τα πράγματα πρέπει να αλλάξουν και είμαστε εμείς που καλούμαστε να το κάνουμε.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Πώς δηλαδή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Για αρχή τουλάχιστον, να διακρίνουμε τους άξιους από τους απατεώνες.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Δυστυχώς, αυτή τη φορά μπλέξαμε γιατί υπήρχε ιδιαίτερη συνθήκη.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μπαμπάς και νονός.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και όχι μόνο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι άλλο;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πες τα, Σωκράτη. Εγώ θα τα λέω;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Έπεσε και τηλεφώνημα από βουλευτή.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Ενδιαφέρθηκε η Βουλή για τη θέση στο Τμήμα μας; Και συγκεκριμένα για τη Χαλιιά; Τι μαλ... Με συγχωρείτε... Από πού κι ως πού;

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Ο Χαλιιάς έχει άκρες παντού. Ήθελε να το σιγουρέψει.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Και προκόψαμε. Χάθηκε ένας άξιος άνθρωπος κι εμείς μείναμε χωρίς λέκτορα. Άντε τώρα να ξαναπροκηρυχθεί η θέση... Φτου κι απ' την αρχή...

[Μικρή σιωπή. Ο Αποστολάκης σηκώνεται].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Φεύγω. Έχω μάθημα. Και σε άλλα με υγεία!

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Γιάννη, κάτσε δύο λεπτά, τώρα που είναι εδώ και ο Σωκράτης. Θέλω να σας προτείνω κάτι.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Τι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Κάτι ασήμαντο, που όμως αποτελεί ένα είδος αναγνώρισης του Λευτέρη, έστω και μετά θάνατον.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι σκέφτηκες, δηλαδή;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Να δώσουμε το όνομά του στο μοιραίο αμφιθέατρο. Αμφιθέατρο «Λευτέρης Ακριτίδης».

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Αυτό είναι το μόνο εύκολο.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Συμφωνώ και επαυξάνω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Θα το περάσω στην επόμενη συνεδρίαση του Τομέα. Θα ετοιμάσω μια σύντομη εισήγηση και θα το συζητήσουμε μεθαύριο. Μόνο να έχουμε απαρτία.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Εξυπακούεται. Δεν θα λείψει κανείς. *(σηκώνεται)* Άρρησα. Πρέπει να σας αφήσω.

ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ: Περίμενε να φύγουμε μαζί. Γεια σου, Φίλιππε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(χαμογελάει)* Γεια σας, φίλτατοι.

[Ο Αποστολάκης και ο Καραχάλιος φεύγουν. Ο Καλογήρου σκύβει στα χαρτιά του. Σε λίγο ακούγεται χτύπημα στην πόρτα].

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Παρακαλώ, περάστε.

[Μπαίνει η Ελεωνόρα Χαλκιά].

ΧΑΛΚΙΑ: Κύριε Καλογήρου...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ελεωνόρα... Πώς από δω;

ΧΑΛΚΙΑ: Ήθελα να σας δω. Περίμενα να μείνετε μόνος.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Συμβαίνει κάτι; Με εκπλήσσεις...

ΧΑΛΚΙΑ: Καταρχάς, να σας ευχηθώ περαστικά. Σιδερένιος.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(ειρωνικά)* Δεν φαντάζομαι να ήρθες μόνο για ευχές...

ΧΑΛΚΙΑ: Ήθελα να σας πω κάποια πράγματα που, νομίζω, πρέπει να ξέρετε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(ειρωνικά)* Πρόσεξε, μόνο, γιατί η καρδιά μου δεν είναι για πολλά. Αρχίζει και καλπάζει. Κάθισε.

[Η Ελεωνόρα κάθεται. Σιωπή].

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Λοιπόν;

ΧΑΛΚΙΑ: Είναι κάποια πράγματα για μένα... Δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(ειρωνικά)* Ας αρχίσω εγώ. Γιατί διάλεξες εμένα για την εξομολόγησή σου;

ΧΑΛΚΙΑ: Ο Λευτέρης σας θεωρούσε τον καλύτερο άνθρωπο μέσα στη Σχολή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(αλλάζει τόνο, αναστενάζει)* Άστο το παλικάρι μου εκεί που βρίσκεται...

ΧΑΛΚΙΑ: Αισθάνομαι... νιώθω ότι αν μιλήσω σε σας θα βρω ένα είδος εξιλέωσης, θα ησυχάσω.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Εσύ; Από τι να ησυχάσεις εσύ;

ΧΑΛΚΙΑ: Κύριε Καλογήρου, δεν αρνούμαι ένα μέρος ευθύνης για όσα συνέβησαν.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και να ήθελες, δεν μπορείς. Μιλάνε τα γεγονότα.

ΧΑΛΚΙΑ: Έτσι είναι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Όμως, δεν είναι μόνο δική σου η ευθύνη. Είναι και δική μας.

ΧΑΛΚΙΑ: Τι εννοείτε;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Θα σου το πω καθαρά. Η Σύγκλητος δεν ψήφισε σωστά. Παρασυρθήκαμε.

ΧΑΛΚΙΑ: Υπονοείτε, φαντάζομαι, ότι σας παραπλάνησα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και αυτό, αλλά όχι μόνο αυτό.

ΧΑΛΚΙΑ: Ήθελα μόνο να σας πω το δικό μου κομμάτι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Σε ακούω.

ΧΑΛΚΙΑ: Κύριε Καλογήρου, εγώ δεν επιθυμούσα καθόλου τη θέση στο Πανεπιστήμιο. Δεν ήθελα καν τη Φιλολογία.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ορίστε;

ΧΑΛΚΙΑ: Λατρεύω τον χορό, τη γυμναστική. Ό, τι έχει να κάνει με το σώμα, την κίνηση, την ευλυγισία.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ναι... Είναι σημαντικά όλα αυτά.

ΧΑΛΚΙΑ: Το όνειρό μου ήταν να γίνω χορεύτρια. Ο χορός είναι η ίδια η ζωή για μένα. Όμως το μέλλον μου ήταν προκαθορισμένο. Έπρεπε να γίνω καθηγήτρια Πανεπιστημίου.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Οι γονείς;

ΧΑΛΚΙΑ: Κυρίως ο πατέρας μου. Και ο νονός μου από δίπλα. Ο μπαμπάς με ήθελε γιατρό. Του το ζέκοφα από πολύ μικρή. Ανατρίχιαζα και μόνο στη σκέψη της αρρώστιας, του αίματος. Ευτυχώς, αυτό το αποδέχτηκε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ναι, η Ιατρική είναι βαριά.

ΧΑΛΚΙΑ: Μετά, μαζί με τον νονό μου,... ξέρετε... είναι...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ξέρω, ξέρω.

ΧΑΛΚΙΑ: Με προόριζαν για δικηγόρο. «Να τελειώσεις τη Νομική, να πάρεις θέση στο Πανεπιστήμιο και αργότερα η έδρα του Συνταγματικού Δικαίου σε περιμένει». Η έδρα του νονού μου. Όλα τα είχαν προαποφασισμένα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Όμως δεν διάλεξες τη Νομική.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν πέρασα. Δεν έπιασα τα μόρια. Ήταν μεγάλο πλήγμα για τον πατέρα μου. Δεν θέλω να θυμάμαι την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων... Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι είχα ακούσει...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Λυπηρό.

ΧΑΛΚΙΑ: Το μηχανογραφικό μου το συμπλήρωσε σχεδόν μόνος του. Έλεγε ότι ήμουν μικρή και δεν ήξερα. Τελικά πέρασα στη Φιλολογία.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Γιατί δεν έκανες εσύ την επιλογή;

ΧΑΛΚΙΑ: Τον ξέρετε καλά τον μπαμπά;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Όχι.

ΧΑΛΚΙΑ: Γι' αυτό ρωτάτε. Οι σωστές επιλογές είναι πάντα οι δικές του. Αυτός μόνο ξέρει ποιο είναι το καλό μου.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μην τον αδικείς. Όλοι οι γονείς κάπως έτσι είμαστε.

ΧΑΛΚΙΑ: Κανένας δεν είναι σαν τον πατέρα μου. Όλα τα χρόνια στη σχολή άκουγα ότι πρέπει να πάρω θέση στο Πανεπιστήμιο. Και να κάνω οπωσδήποτε διατριβή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έτσι γνώρισες τον Λευτέρη.

ΧΑΛΚΙΑ: Τον είχα παρακολουθήσει στο αμφιθέατρο. Μίλησε ο μπαμπάς με τον κύριο Καραχάλιο. Μου βρήκαν θέμα και καθηγητή. Ο κύριος Καραχάλιος μου υπέδειξε τον Λευτέρη για να με βοηθήσει στα πρώτα βήματα της διατριβής.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και φαντάζομαι ότι σε βοήθησε.

ΧΑΛΚΙΑ: Στην αρχή πολύ.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι εννοείς στην αρχή;

ΧΑΛΚΙΑ: Τον πρώτο καιρό με καθοδηγούσε στη συλλογή του υλικού, μου έβρισκε μελέτες και άρθρα. Ώσπου...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ώσπου τι;

ΧΑΛΚΙΑ: Με ερωτεύτηκε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Κι εσύ;

ΧΑΛΚΙΑ: Τον συμπαθούσα. Ήταν γλυκός... τουλάχιστον τον πρώτο καιρό.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και;

ΧΑΛΚΙΑ: Είχαμε... μια σύντομη σχέση.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Εννοείς ερωτική;

ΧΑΛΚΙΑ: Τι άλλο; Στην αρχή ήταν καλά. Όμως ο Λευτέρης ήταν τρομερά ανασφαλής. Ζήτησε μ' έναν τρόπο αρρωστημένο. Του ζήτησα να χωρίσουμε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αυτό σίγουρα τον διέλυσε.

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι. Ξέφυγε τελείως. Με πίεζε αφόρητα. Μου έδινε συνεχώς πράγματα που δεν ζητούσα. Μου έφερνε δώρα, μου έγραφε τις εργασίες, έκανε

ο ίδιος την έρευνα της διατριβής μου. Ήταν ασταμάτητος. Λες και τον είχε πιάσει μανία. Στο τέλος, μια μέρα, μου την παρουσίασε γραμμένη. Σαν δώρο.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τη... διατριβή;

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι. Ολόκληρη. Με παρακάλεσε, με ικέτευσε να τη δεχτώ και να δεχτώ κι εκείνον μαζί. Έκλαιγε. Ένωσα απαίσια.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Πόσο απελπισμένος...

ΧΑΛΚΙΑ: Όταν συνέβαιναν όλα αυτά, δεν είχε βγει ακόμα η προκήρυξη. Ο μπαμπάς είχε συνεννοηθεί να προκηρυχθεί η θέση όταν θα είχα περάσει τη διατριβή.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Όμως, όλα αυτά τα άφηνες να κυλάνε; Δεν είσαι μικρό κορίτσι. Μπορούσες να το σταματήσεις κάπου.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν φαντάστηκα ότι θα έρχονταν έτσι τα πράγματα. Μπλόιαρα. Κι από ένα σημείο και μετά δεν μπορούσα να κάνω πίσω. Δεν είχα το θάρρος.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ελεωνόρα, καταλαβαίνω ότι ήσουν κι εσύ σε δύσκολη θέση, όμως χάθηκε για χάρη σου... και δεν λέω εξαιτίας σου... ένας άνθρωπος. Και πήγες να μπλέξεις κι έναν άλλο.

ΧΑΛΚΙΑ: Νιώθω απαίσια για όλα αυτά. Τώρα πια όμως είναι αργά. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μπορείς τουλάχιστον να αποκαταστήσεις την αλήθεια για τον Λάζαρο.

ΧΑΛΚΙΑ: Ο Λάζαρος δεν έχει ανάγκη. Κρατούσε την αλήθεια ηχογραφημένη.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ευτυχώς για κείνον.

ΧΑΛΚΙΑ: Με παγίδευσε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αν δεν το έκανε, θα έπεφτε ο ίδιος στη δική σου παγίδα. Και από κει δεν θα μπορούσε να βγει.

ΧΑΛΚΙΑ: Ίσως έχετε δίκιο. Ήθελα να τα ξέρετε όλα αυτά. Να υπάρχει κάποιος εδώ μέσα που να τα ξέρει.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι θα κάνεις τώρα;

ΧΑΛΚΙΑ: Αρνήθηκα τον διορισμό. Τσακώθηκα με τον πατέρα μου. Μού είπε όσα δεν φαντάζεστε.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μην του κρατάς κακία. Θα μαλακώσει με τον καιρό. Το καλό σου θέλει.

ΧΑΛΚΙΑ: Το καλό μου θα το αποφασίσω μόνη μου.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και τι αποφάσισες;

ΧΑΛΚΙΑ: Βρήκα δουλειά σ' ένα ιδιωτικό σχολείο. Θα προσπαθήσω να ανταποκριθώ.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μην διαλέγεις την εκπαίδευση σαν ένα αναγκαίο κακό. Είναι βαριά η καλογερική. Σου το λέω εγώ... ο Καλογήρου *(γελάει βεβιασμένα)*

ΧΑΛΚΙΑ: *(χαμογελάει κι εκείνη)* Είχε δίκιο ο Λευτέρης. Είστε υπέροχος άνθρωπος. Νιώθω καλύτερα τώρα που μίλησα μαζί σας.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Να προσέχεις. Η φύση σ' έχει προικίσει με μια σπάνια ομορφιά. Μην τη χρησιμοποιείς ως εργαλείο.

ΧΑΛΚΙΑ: Σας ευχαριστώ για τις συμβουλές.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Και αν σου αρέσει η γυμναστική, ποτέ δεν είναι αργά ν' αλλάξεις προσανατολισμό. Να κάνεις αυτό που αγαπάς για να είσαι ευτυχισμένη.

ΧΑΛΚΙΑ: Κύριε Καλογήρου, δεν θα σας ξεχάσω ποτέ. *(σηκώνεται να φύγει)*

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Γεια σου, παιδί μου. Καλή τύχη.

ΧΑΛΚΙΑ: Γεια σας.

[Η Ελεωνόρα φεύγει].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών, ο Φίλιππος Καλογήρου διαβάζει. Ακούγεται χτύπημα στην πόρτα. Μπαίνει ο Λάζαρος Απέργης. Φοράει κοστούμι και γραβάτα και κρατάει στα χέρια του χαρτιά.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έτοιμος; Πήρες τα αντίγραφα;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ναι.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Ήταν ωραία τελετή. Και η πλακέτα για τον Λευτέρη δείχνει επιβλητική εκεί που την τοποθέτησαν.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Πραγματικά. Και ο λόγος που έβγαλε ο κύριος Καραχάλιος για τον Λευτέρη ήταν πολύ συγκινητικός.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μα ο Λευτέρης είναι ακόμα στο Πανεπιστήμιο. Θα είναι για πάντα. Το αμφιθέατρό του, τα γραπτά του, οι φοιτητές του που θα γίνουν κι αυτοί καθηγητές. Τα περισσότερα χνάρια της ζωής του εδώ μέσα τα έχει αφήσει. Κι ακόμα, ξέρεις...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Τι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: *(χαμηλώνει την ένταση της φωνής του)* Η αύρα του τριγυρνάει ακόμα στους χώρους του Πανεπιστημίου. Το νιώθω κάποιες φορές πολύ έντονα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δυστυχώς πια μόνο η αύρα...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αχ, Λάζαρε... Ας μην σκεφτόμαστε αυτά σήμερα... Είναι χαρούμενη μέρα.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ναι, είναι.

[Μπαίνει ο Γιάννης Αποστολάκης.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Συγχαρητήρια κι από κοντά. *(του κάνει χειραψία)*

ΑΠΕΡΓΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Αποστολάκη.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τι λες; Θα σε κρατήσουμε και για διδακτορικό;

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μπα... Δε νομίζω...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μια που το είπε ο Γιάννης, κι εγώ το σκεφτόμουν. Γιατί όχι; Είσαι πολύ καλός. Δεν θα δυσκολευτείς.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Με τιμά πολύ η πρότασή σας, αλλά... όχι. Δεν θέλω.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μα γιατί, παιδί μου; Δεν χρειάζεται να απουσιάζεις από το σχολείο σου. Θα δουλεύεις από το σπίτι και οι συναντήσεις με τον καθηγητή θα γίνονται προγραμματισμένα. Αν σε αναλάβω εγώ, δεν θα σου δημιουργήσω κανένα πρόβλημα με το ωράριο.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Μην επιμένετε.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Λάζαρε, η διατριβή είναι προσόν. Και για το σχολείο.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Δεν τη χρειάζομαι, κύριε Αποστολάκη. Τουλάχιστον όχι σε αυτή τη φάση. Και να σας πω την αλήθεια, και το μεταπτυχιακό ο Λευτέρης με είχε σπρώξει να το κάνω.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Δεν το μετάνιωσες όμως...

ΑΠΕΡΓΗΣ: Όχι, βέβαια. Όταν κάθεται στα θρανία, ανανεώνεται. Ήταν πολύ ωραία εμπειρία. Τώρα όμως θέλω να γυρίσω στο σχολείο μου, στους μαθητές μου.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Απορώ πώς αντέχεις. Δύο λυκειοκόριτσα έχω στο σπίτι και κοντεύω να αλλοφρονήσω.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Οι μαθητές μου είναι ο κόσμος μου. Και να σας πω τι έχω συνειδητοποιήσει; Στις ηλικίες αυτές, στο γυμνάσιο και στο λύκειο, πρέπει να γίνει η περισσότερη δουλειά. Μετά, χάθηκε το τρένο...

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Έχεις απόλυτο δίκιο, Λάζαρε. Μακάρι να έχεις δύναμη και μεράκι όλα τα χρόνια και οι μαθητές σου θα είναι τυχεροί.

ΑΠΕΡΓΗΣ: Θα μπορώ να φέρνω την τάξη μου σε καμιά παράδοση σχετική με τα μαθήματά μας; Έτσι ν' ανοίγει λίγο το μυαλό τους;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Μετά χαράς. Αρκεί να το ξέρουμε λίγο νωρίτερα.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Γιατί; Μήπως είναι γεμάτα τα έδρανα και δεν χωρέσουν οι μαθητές;

[Γελάνε και οι τρεις μαζί].

ΤΕΛΟΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Στο γραφείο των καθηγητών, ο Λευτέρης Ακριτίδης και η Ελεωνόρα Χαλκιά, στην αρχή της συνεργασίας τους. Είναι σκυμμένοι πάνω από βιβλία και χαρτιά.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μα γιατί μπερδεύεσαι; Θα έχεις πάντα στο νου σου τα χαρακτηριστικά του μοντερνισμού και θα τα αναζητάς μέσα στο ποίημα.

ΧΑΛΚΙΑ: Βουνό μου φαίνεται.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ελεωνόρα, την ποίηση πρέπει να τη νιώθεις. Μην ψειρίζεις τις λέξεις μία προς μία.

ΧΑΛΚΙΑ: Μερικούς ποιητές δεν μπορώ ούτε να τους νιώσω ούτε να τους καταλάβω.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ορίστε, λοιπόν: η σκοτεινότητα του νοήματος. Έχεις το πρώτο βασικό χαρακτηριστικό του μοντερνισμού.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν μου αρέσουν οι σκοτεινοί ποιητές.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μην προσπαθείς να καταλάβεις την ποίηση όπως καταλαβαίνεις ένα οποιοδήποτε άλλο είδος κειμένου. Άφησε τον εαυτό σου ελεύθερο και θα τη νιώσεις.

ΧΑΛΚΙΑ: Μα πώς να τη νιώσω αν δεν την καταλαβαίνω;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Άκου αυτό: *«Ξύπνησα με το μαρμάρινο τούτο κεφάλι στα χέρια/ που μου εξαντλεί τους αγκώνες και δεν ξέρω πού να τ' ακουμπήσω»*

ΧΑΛΚΙΑ: Τι είναι αυτό;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Θα σου πω. Όμως πρώτα πες μου τι καταλαβαίνεις.

ΧΑΛΚΙΑ: Μάλλον τίποτα. Πώς να ξυπνήσει κάποιος κρατώντας ένα μαρμάρινο κεφάλι;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Πες μου τρεις λέξεις που σου ήρθαν στο μυαλό. Γρήγορα, χωρίς να το πολυσκεφτείς!

ΧΑΛΚΙΑ: Ξέρω γω; Ας πούμε... ύπνος, βάρος, άγαλμα.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Πολύ ωραία. Ας πάρουμε το άγαλμα. Τι σου φέρνει στο μυαλό; Πάντα με αφετηρία τους στίχους.

ΧΑΛΚΙΑ: Αρχαίος κόσμος... ιστορία... κληρονομιά.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Τέλεια! Ο ύπνος;

ΧΑΛΚΙΑ: Ακινησία... απραξία...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μια κατάσταση αδράνειας ίσως;

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Και το βάρος;

ΧΑΛΚΙΑ: Κούραση... Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι άλλο.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Άχθος, αγωνία;

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι. Και αυτά.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ένα άγαλμα, λοιπόν, ή καλύτερα ένα κομμάτι αγάλματος, που κάθεται βαρύν στα χέρια κάποιου που βγαίνει από μια κατάσταση αδράνειας.

ΧΑΛΚΙΑ: Μμμ... Τώρα που το λες...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Οι στίχοι είναι του Σεφέρη.

ΧΑΛΚΙΑ: Αλήθεια;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι. *Μυθιστόρημα*, 1935.

ΧΑΛΚΙΑ: Πού τα θυμάσαι όλα...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Τα αγαπώ γι' αυτό. Λοιπόν, το μαρμάρινο κεφάλι είναι σύμβολο. Συμβολίζει το παρελθόν, την ιστορική παράδοση, που κάθεται βαριά στα χέρια των σύγχρονων Ελλήνων. Ο ύπνος υποδηλώνει μια κατάσταση αδράνειας: ο άνθρωπος στο κατώφλι του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με πολλές άλλες πρόσφατες ανατροπές, θυμήσου Μικρασιατική Καταστροφή, τεχνολογική επανάσταση. Τότε φούντωσε ο σουρεαλισμός.

ΧΑΛΚΙΑ: Τελικά, στα... ιδιαίτερα είσαι ακόμα πιο καλός απ' ό, τι στο αμφιθέατρο.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: (γελάει) Εξαρτάται από τον φοιτητή. Τον Σαχτούρη ελπίζω να τον κατάλαβες όμως...

ΧΑΛΚΙΑ: Λες για εκείνη την ημέρα που ήρθα στην έδρα και σε ρώτησα;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι.

ΧΑΛΚΙΑ: Πού να το ήξερα ότι θα κάναμε μαζί τη διατριβή...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Δεν την κάνουμε μαζί. Με τον καθηγητή την κάνεις. Εγώ απλώς σε βοηθάω.

ΧΑΛΚΙΑ: Πώς έχεις μάθει τόσα πολλά; Δεν είσαι και πολύ μεγάλος.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Με την ποίηση ασχολούμαι από το γυμνάσιο.

ΧΑΛΚΙΑ: Από τόσο μικρός;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι. Και... γράφω κι εγώ.

ΧΑΛΚΙΑ: Ποιήματα;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Κυρίως.

ΧΑΛΚΙΑ: Θα μου δώσεις να διαβάσω κάτι;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: *(σχεδόν διακόποντάς την)* Δεν είναι καλά!

ΧΑΛΚΙΑ: Θέλω να τα δω.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ίσως σου τα δείξω κάποτε. Αργότερα.

ΧΑΛΚΙΑ: Είναι η πρώτη φορά που γνωρίζω έναν ποιητή.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: *(ελαφρά εκνευρισμένος)* Σου είπα! Τα ποιήματά μου δεν είναι καλά.

ΧΑΛΚΙΑ: Πού το ξέρεις; Εμένα μπορεί να μου αρέσουν. Δεν είπες ότι την ποίηση τη νιώθεις; Μπορεί εγώ να τα νιώσω τα δικά σου ποιήματα.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μπα...

[Μικρή σιωπή]

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Όσο κι αν προσπαθώ, δεν τα καταφέρνω.

ΧΑΛΚΙΑ: Έτσι είναι στην αρχή. Δύσκολα. Πόσοι μεγάλοι ποιητές στο ξεκίνημά τους δεν έχουν φάει φτύσιμο...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Δεν έχεις άδικο...

ΧΑΛΚΙΑ: Μην είσαι, λοιπόν, αυστηρός με τον εαυτό σου. Να βάζεις έναν στόχο και να τον κυνηγάς.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Εσύ έτσι κάνεις;

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι. Κοίτα, για παράδειγμα, εγώ γυμνάζομαι συστηματικά. Τρέχω. Βάζω στόχο έναν καλύτερο χρόνο και προπονούμαι να τον κατακτήσω. Όταν το καταφέρνω, βάζω άλλον, δυσκολότερο.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Η ποίηση δεν είναι γυμναστική. Ούτε αγώνας δρόμου.

ΧΑΛΚΙΑ: Σίγουρα. Αλλά φαντάζομαι ότι θέλει κι αυτή την... προπόνησή της.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Α, ναι, οπωσδήποτε. Κυρίως να διαβάζεις άλλους ποιητές. Αυτό το κάνω και με το παραπάνω.

ΧΑΛΚΙΑ: *(εύθυμα)* Φαίνεται.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Τους ποιητές μου τους κουβαλάω μέσα μου. Οι στίχοι τους είναι κομμάτι από την ψυχή μου. Ή... μάλλον από το σώμα μου. Νομίζω ότι κολυμπούν στο αίμα μου. *(χαμογελώντας)* Αν με κόψεις θα πλημμυρίσουν το πάτωμα.

ΧΑΛΚΙΑ: Εντυπωσιακό. Εγώ πάλι στην ποίηση τα μπερδεύω όλα... Περίόδους, ρεύματα... Κι από ποιήματα, ελάχιστους στίχους θυμάμαι, κυρίως μελοποιημένους.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Αν αγαπούσες τους ποιητές, θα θυμόσουν κι εσύ τους στίχους τους. Εγώ τους έχω σαν οικογένεια.

ΧΑΛΚΙΑ: Λευτέρη, συγγνώμη που ρωτάω... αλλά... είσαι λίγο... μοναχικός;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Γιατί το λες;

ΧΑΛΚΙΑ: Την ποίηση τη διαβάζει κανείς μόνος του. Τουλάχιστον έτσι μου φαίνεται εμένα.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Είναι αλήθεια.

ΧΑΛΚΙΑ: Άρα εσύ που διαβάζεις πολλή ποίηση, πρέπει ν' αγαπάς τη μοναξιά.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μάλλον εκείνη με προτιμάει.

ΧΑΛΚΙΑ: Δηλαδή;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Σπάνια αισθάνομαι ότι κάποιος με καταλαβαίνει. Ότι μπορώ να του μιλήσω για μένα. Να... όπως... σήμερα... με σένα.

ΧΑΛΚΙΑ: Ίσως γιατί είσαι διαφορετικός. Ξεχωριστός.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Αυτό είναι καλό ή κακό;

ΧΑΛΚΙΑ: Θα έλεγα ότι είναι... γοητευτικό.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Σ' ευχαριστώ. Πάντως εγώ δεν νιώθω καθόλου έτσι.

ΧΑΛΚΙΑ: Πώς;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Γοητευτικός!

ΧΑΛΚΙΑ: Και πώς νιώθεις;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Τις περισσότερες φορές νιώθω αόρατος. Σαν να περνάω δίπλα από τους ανθρώπους χωρίς να με βλέπουν και χωρίς να τους αγγίζω.

ΧΑΛΚΙΑ: Κάτι σαν... άγγελος; (γελάει) Δεν έχεις δικιο όμως. Όλοι εδώ μέσα σε αγαπούν πολύ. Μιλάνε για σένα με τα καλύτερα λόγια.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Δεν με ξέρουν. Με εκτιμούν μόνο ως καθηγητή. Τίποτα παραπάνω. Αν μια μέρα ξαφνικά εξαφανιστώ, δεν θα λείψω σε κανέναν.

ΧΑΛΚΙΑ: Υπερβάλλεις! Εσύ έχεις προσπαθήσει να τους πλησιάσεις αλλιώς; Εννοώ, εκτός από τα μαθήματα και τα φοιτητικά θέματα;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Όχι πολύ. Έχουν όλοι τα τρεχάματά τους. Μόνο με τον κύριο Καλογήρου έχω πιο ουσιαστική επικοινωνία.

ΧΑΛΚΙΑ: Ο Καλογήρου δεν είναι της Βυζαντινής Φιλολογίας; Δεν τον είχα παρακολουθήσει καθόλου.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι. Δεν υπάρχει καλύτερος άνθρωπος στη Σχολή.

[Σιωπή]

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Αφήσαμε όμως τη δουλειά μας στη μέση.

ΧΑΛΚΙΑ: Δεν πειράζει. Μου άρεσε που μιλήσαμε για σένα.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: (με ενθουσιασμό) Ελεωνόρα, σου το υπόσχομαι, θα σε κάνω να αγαπήσεις την ποίηση! Είναι το ωραιότερο δημιούργημα του ανθρώπου. Ίσως

τελικά να είναι δημιούργημα του Θεού που ο ίδιος το εμπιστεύθηκε στον άνθρωπο.

[Σιωπή. Ο Λευτέρης κοιτάζει έντονα την Ελεωνόρα].

ΧΑΛΚΙΑ: Τι;

[Ο Λευτέρης συνεχίζει να την κοιτάζει].

ΧΑΛΚΙΑ: Τι είναι επιτέλους; Γιατί με κοιτάζεις έτσι;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Σκεφτόμουν... Άκου αυτό:

*«Πέρασες και είχες στα μαλλιά
ρόδα και φως και είχες στο χέρι
κρίνα λευκά και στάχια από τον αγρό
και σε είδα και είπα κι έφτασε
το καλοκαίρι»*

ΧΑΛΚΙΑ: Αχ, τι ωραίο! Αυτό μάλιστα. Δικό σου είναι;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: *(γελάει)* Όχι, βέβαια! Αν ήταν δικό μου, δεν θα ήμουν εδώ. Κωνσταντίνος Χατζόπουλος, από τους Βραδινούς θρούλους του 1920.

ΧΑΛΚΙΑ: Τι άσχετη που είμαι! Θα φριξεις μαζί μου, σε προειδοποιώ.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Καθόλου. Μην το ξαναπείς.

ΧΑΛΚΙΑ: 1920 είπες; Εκατό χρόνια πίσω. Κι όμως...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Κι όμως το συναίσθημα μένει ίδιο. Αυτή που έρχεται και φέρνει το καλοκαίρι...

ΧΑΛΚΙΑ: Ναι...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Αυτό είναι η ποίηση. Συμπυκνωμένο συναίσθημα, παντοτινό, αιώνιο. Άκου άλλο:

*«Πώς θα δω το πρόσωπό μου
την ψυχή μου πώς θα παραδεχτώ
όταν τόσο παλεύω
και δεν μπορώ να αρμοστώ»*

ΧΑΛΚΙΑ: Αυτό όμως είναι δικό σου. Βάζω στοίχημα! Εδώ μιλάς εσύ.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: *(γελάει πολύ)* Όχι, όχι... Είναι της Ζωής Καρέλλη. Όμως ναι, είναι σαν να μιλάω εγώ. Είμαι εγώ.

ΧΑΛΚΙΑ: Πλάκα έχεις! Για όλα υπάρχει ένα ποίημα, λοιπόν;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι. Ο Χατζόπουλος για σένα, η Καρέλλη για μένα.

ΧΑΛΚΙΑ: Αν εννοείς ότι... έχω... πώς το έλεγε... ρόδα και... φως στα μαλλιά, ευχαριστώ! Είσαι πολύ γλυκός. Άσε με να σου δώσω ένα φιλί... *(τον φιλάει στο μάγουλο)*.

[Σηκώνεται όρθια. Ο Λευτέρης σηκώνεται κι αυτός, κάπως αμήχανα].

ΧΑΛΚΙΑ: Πρέπει να πηγαίνω. Έχω γυμναστήριο. *(κοιτάζει το ρολόι της)* Πω πω, άργησα! Ξεχάστηκα μαζί σου...

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Κι εγώ.

ΧΑΛΚΙΑ: Να πάμε για τρέξιμο καμιά μέρα. Το άλσος του πανεπιστημίου έχει ωραίες διαδρομές.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Ναι. Εσύ θα τρέχεις κι εγώ θα περπατάω ασθμαίνοντας.

ΧΑΛΚΙΑ: *(γελάει)* Κι αυτό γίνεται γι' αρχή. Λοιπόν, φεύγω. Θα σε πάρω τηλέφωνο να κανονίσουμε την επόμενη συνάντηση. Και ίσως να είναι κάπου αλλού... Όχι πάλι εδώ μέσα, στα αραχνιασμένα γραφεία. Γεια χαρά.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Γεια σου, Ελεωνόρα.

[Ο Λευτέρης κάθεται σκεφτικός στο γραφείο. Ακουμπάει το μάγουλό του στη θέση που τον φίλησε η Ελεωνόρα. Ακούγονται φωνές. Μπαίνουν ο Καλογήρου και ο Αποστολάκης].

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: *(πειραχτικά)* Ακόμα εδώ; Τέλειωσε η συνεργασία με την καλλίπυγο νεαρά;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι του λες του παιδιού; Λευτέρη, θα σ' έπαιρνα τηλέφωνο. Ίσως να το έμαθες κιόλας.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Τι;

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Θα προκηρυχθεί μια θέση λέκτορα στον Τομέα μας. Δεν ξέρω πότε ακριβώς, αλλά δεν θ' αργήσει. Μάζεψε το βιογραφικό σου και

προχώρα όσες δημοσιεύσεις έχεις στα σιαριά, για να είσαι έτοιμος. Θα θέλαμε πολύ να σ' έχουμε μαζί μας.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Σας ευχαριστώ... Σας ευχαριστώ πολύ. Με τιμά η πρόταση.

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Σου αξίζει η ακαδημαϊκή καριέρα. Και τα προσόντα τα έχεις και το πανεπιστήμιο το αγαπάς.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Όσο τίποτα άλλο. Η διδασκαλία από έδρας είναι όλη μου η ζωή.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Να... σου ζητήσω κάτι... τρελοφιλόλογε;

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Παρακαλώ.

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Την άλλη Τρίτη το μεσημέρι έχω ένα μάθημα στους δευτεροετείς. Όμως, πρέπει όμως να πάω στο σχολείο των κοριτσιών για τους βαθμούς.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Μην ανησυχείτε. Θα το κάνω εγώ. Τι ενότητα έχετε;

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Τον *Λάμπρο*.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: *(απαγγέλλει)* «Βλέπεις τούτους τους τάφους; Καμιά μέρα/ εδώ μέσα και συ θε να κοιμάσαι...»

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Τι ειν' τούτος εδώ, βρε Γιάννη; Κινητή ανθολογία...

ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ: Μπράβο, Λευτεράκη μου... Κι όταν έρθει η ώρα, εγώ θα σου μαζέψω όλες τις ψήφους της Συγκλήτου!

ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ: Αυτό εξυπαικούεται.

ΑΚΡΙΤΙΔΗΣ: Σας ευχαριστώ πολύ. Με συγκινείτε...

ΤΕΛΟΣ